

2025 ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi: Düzen Arayışı mı Düzensizlik mi?

Uğur ARSLAN¹

Öz

Makale Türü
Araştırma Makalesi
Başvuru Tarihi
19.12.2025
Kabul Tarihi
27.03.2026
DOI
10.53306/klujfeas.1845096
Erişim ve Lisans

Bu makale, 2025 tarihli ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi'nin transatlantik güvenlik mimarisi üzerindeki etkilerini neo-klasik realizm perspektifinden incelemektedir. Çalışma, söz konusu belgenin önceki Amerikan strateji belgelerinden ayrışarak Çin, Rusya ve Kuzey Kore gibi aktörleri sistemik rakipler olarak merkeze almak yerine, Avrupa Birliği'ne yönelik eleştirel, mesafeli ve normatif açıdan sorgulayıcı bir yaklaşımı önelediğini ortaya koymaktadır. Bu yönüyle 2025 NSS, transatlantik düzenin ortak tehdit algısı ve kolektif güvenlik anlayışı üzerine inşa edilmiş geleneksel varsayımlarını zayıflatan bir stratejik çerçeve sunmaktadır. Çalışma, ABD'nin hegemonik kapasitesinin uluslararası sistemin yapısal koşullarından bağımsız biçimde ele alınamayacağını; iç politik dinamikler, liderlik algıları, ideolojik öncelikler ve seçmen temelli beklentiler üzerinden süzülerek dış politikaya yansıdığını göstermektedir. Bu bağlamda, Batı Yarımküre'nin güvenliğine öncelik verilmesi Monroe Doktrini'nin çağdaş bir yorumu olarak okunabilecek bir bölgesel daralma eğilimine işaret ederken, Avrupa'nın güvenliğinin daha koşullu ve ikincil bir sorumluluk alanı olarak tanımlandığı görülmektedir. Analiz bulguları, 2025 NSS'nin ABD'nin küresel angajman anlayışında normatif ve kurumsal bir daralmaya yol açtığını ve Avrupa güvenlik mimarisinde artan bir stratejik uyumsuzluk ve parçalanma riskini beslediğini ortaya koymaktadır. Bu eğilim, transatlantik ittifakın askerî kapasitesinin ötesinde siyasi ve değer temelli bütünlüğünü de aşındıran bir yapısal kırılma üretmekte ve transatlantik düzenin geleceğine ilişkin belirsizlikleri derinleştirmektedir.

Anahtar Kelimeler: ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi, Neo-klasik Realizm, Transatlantik İttifak, Avrupa Stratejik Özerkliği, Hegemonik Kırılma, Uluslararası Güvenlik Mimarisi

Atıf: Arslan, U. (2026). 2025 ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi: Düzen arayışı mı düzensizlik mi? *Kırklareli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 15(1), 109-133. <https://doi.org/10.53306/klujfeas.1845096>

Bilgilendirme: Bu çalışma "Araştırma ve Yayın Etiği" değerlerine uygun olarak hazırlanmıştır. Çalışmanın tüm sorumluluğu yazara aittir. Çalışmaya ait araştırma ve yayın etiği beyanlarına son sayfada yer verilmiştir.

¹ Dr., Av. (Ankara Barosu), av.arslanugur@gmail.com, ORCID: 0000-0002-3987-8465

The 2025 U.S. National Security Strategy: A Search for Order or Disorder?

Uğur ARSLAN²

Abstract

This article examines the implications of the 2025 U.S. National Security Strategy for the transatlantic security architecture from a neoclassical realist perspective. It demonstrates that, diverging from earlier American strategic documents, the 2025 NSS prioritizes a critical, distancing, and normatively interrogative approach toward the European Union, rather than centering actors such as China, Russia, and North Korea as systemic rivals. In this respect, the 2025 NSS presents a strategic framework that weakens the traditional assumptions underpinning the transatlantic order, particularly those based on shared threat perceptions and collective security. The study argues that U.S. hegemonic capacity cannot be analyzed independently of the structural conditions of the international system, as it is filtered through domestic political dynamics, leadership perceptions, ideological priorities, and voter-driven expectations before being translated into foreign policy outcomes. Within this context, the prioritization of security in the Western Hemisphere signals a regional contraction that may be read as a contemporary reinterpretation of the Monroe Doctrine, while Europe's security is increasingly framed as a conditional and secondary responsibility. The findings indicate that the 2025 NSS generates a normative and institutional narrowing in the United States' understanding of global engagement and fuels growing strategic misalignment and fragmentation within Europe's security architecture. This trend produces structural vulnerability that erodes not only the military capacity but also the political and value-based cohesion of the transatlantic alliance, thereby deepening uncertainties surrounding the future of the transatlantic order.

Keywords: U.S. National Security Strategy, Neoclassical Realism, Transatlantic Alliance, European Strategic Autonomy, Hegemonic Vulnerability, International Security Architecture

Citation: Arslan, U. (2026). The 2025 U.S. National Security Strategy: A search for order or disorder?. *Kirklareli University Journal of the Faculty of Economics and Administrative Sciences*, 15(1), 109-133. <https://doi.org/10.53306/klujfeas.1845096>

Statement: This study was prepared in accordance with the values of "Research and Publication Ethics". All responsibility for the study belongs to the author(s). The statements of research and publication ethics of the study are given on the last page.

Article Type
Research Article
Application Date
2025.12.19
Acceptance Date
2026.03.27
DOI
10.53306/klujfeas.1845096
Access and License

² Dr., Lawyer. (Ankara Bar Association), av.arslanugur@gmail.com, ORCID: 0000-0002-3987-8465

Giriş

Son on yılda küresel siyaseti şekillendiren en belirgin gelişme, “kurallara dayalı uluslararası düzen”in bizzat bu düzenin kurucu aktörleri ve otoriter rejimler tarafından aşındırılması olmuştur. Gerçekten de II. Dünya Savaşı sonrasında kurulan liberal uluslararası mimari; insan hakları rejimi, bağımsız yargılama mekanizmaları, kolektif güvenlik ilkeleri ve diplomatik teamüller üzerine inşa edilmiş ancak hem küresel güç dağılımındaki kayma hem de Batı içindeki politik kırılmalar sonucunda bu yapı giderek daha fazla sorgulanır hale gelmiştir. Bu dönemde otoriter rejimlerin yükselişi, uluslararası hukuku ve yargısal denetim mekanizmalarını hedef alan söylemlerle birlikte ilerlemiş, Çin, Rusya, İran ve bazı bölgesel aktörler, egemenlik vurgusu üzerinden çok taraflı kurumların etkisini sınırlamaya yönelirken, Batı ittifakı içindeki çatlaklar da aynı dinamikleri güçlendirmiştir. Böylece hem düzenin dışından hem içinden gelen baskılar, mevcut normatif mimarinin erozyonuna yol açmıştır (The White House, 2022, s. 17, 18; Salajan ve Jules, 2024, s. 319; Levitsky ve Way, 2010; Cooley, 2015, s. 50; Puddington, 2017).

Küresel düzeyde gözlenen bu dönüşüm sürecinde, son ABD Başkanı Donald Trump’ın söylem ve politika tercihleri belirgin bir hızlandırıcı rol oynamıştır. Ancak bu rol, ABD dış politikasında tamamen yeni bir yönelimin ortaya çıkışından ziyade, (oğul Bush döneminde olduğu gibi) mevcut eğilimlerin daha açık ve ideolojik bir çerçevede yeniden tanımlanması şeklinde okunmalıdır. Örneğin, Trump yönetimi, uzun süredir Amerikan stratejik tartışmalarında yer alan “yük paylaşımı”, “kurumsal verimlilik” ve “ulusal çıkar önceliği” gibi temaları, diplomatik teamüller ve çok taraflılık vurgusu üzerinden değil; egemenlik, maliyet-fayda hesabı ve “Önce Amerika” paradigması üzerinden yeniden formüle etmiştir (Güngör, 2024). Uluslararası örgütlerin ABD açısından “orantısız yük” ürettiği yönündeki söylem, bu yeniden çerçevelenmenin en görünür tezahürlerinden biri olmuştur. Bu yaklaşımın Avrupa boyutu özellikle dikkat çekicidir. Trump ve yakın çevresinin Avrupa Birliği (AB)ne yönelik sert eleştirileri ve Avrupa’daki milliyetçi siyasi hareketlere yönelik pozitif referansları (Walker, 2025), transatlantik ilişkilerin normatif zemininin aşındığı yönündeki algıyı güçlendirmiştir. Aynı dönemde NATO içindeki yük paylaşımı tartışmalarının daha keskin bir söylemle gündeme taşınması ve ittifakın geleceğine ilişkin daha radikal senaryoların kamuoyunda dolaşıma girmesi (DW Türkçe, 2025), ABD’nin ittifak mimarisine yaklaşımında ton ve öncelik kaymasına işaret etmektedir. Bununla birlikte Washington’un Avrupa’dan daha fazla savunma harcaması talep etmesi tarihsel olarak yeni değildir³; ayırt edici olan, bu talebin teknik bir mali denge meselesi olmaktan çıkarılarak egemenlik, stratejik özerklik ve Amerikan çıkarlarının dar tanımı çerçevesinde doktriner bir zemine oturtulmuş olmasıdır. Bu yönüyle Trump dönemi, süreklilik içindeki tartışmaları daha belirgin, daha ideolojik ve daha kurumsallaşmış bir stratejik söyleme dönüştürmüştür.

Tüm bu gelişmeler, ABD’nin küresel güvenlik mimarisindeki rolünün yeniden tanımlandığı, normatif angajmanlarından geri çekildiği, çıkar-temelli ve kendi bölgesini önceleyen daha dar bir dış politika anlayışının yükseldiği yeni bir dönemi işaret etmektedir. İşte 2025 NSS, bu dönüşümün kurumsal ve doktriner bir çerçeveye kavuşturulmuş halidir. Bu haliyle mezkûr belge, Trump yönetiminin uzun süredir işaret ettiği stratejik yönelimi resmileştirerek; ABD dış politikasında çok taraflılıktan ziyade *egemenlik, ulusal çıkar ve bölgesel öncelikler* ekseninde şekillenen yeni bir paradigmanın cisimleşmiş versiyonu olarak okunabilir.

³ Nitekim 25 Haziran 2025 tarihinde Hollanda’da gerçekleşen NATO zirvesinde NATO liderleri, savunma harcamalarını 2035 yılına kadar GSYİH’lerinin %5’ine çıkarma konusunda anlaşmışlar ve bu, Rusya’nın giderek daha saldırgan bir tutum sergilediği bir dönemde tarihi bir adım olarak nitelendirilmiştir. Başkan Trump Lahey’deki zirvede alınan kararı, “Avrupa ve Batı medeniyeti için büyük bir zafer” olarak tanımlamıştır. Bkz. Paul Kirby, “Trump says Nato’s new 5% defence spending pledge a ‘big win’”, *BBC News*, <https://www.bbc.com/news/articles/cj4en8djwyko> [19.2.2026]

1. Yöntem ve Kuramsal Çerçeve

Bu çalışma, 2025 tarihli ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi'ni (NSS) nitel araştırma yöntemleri çerçevesinde ve içerik analizi yoluyla incelemektedir. Araştırma, söz konusu belgeyi salt ilan edilen tehdit algıları ve politika öncelikleri üzerinden betimlemeyi değil, bu tercihlerin arka planında yer alan yapısal kısıtlar ile iç siyasal dinamiklerin etkileşimini birlikte analiz etmeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda çalışma, devlet davranışını uluslararası sistemin sunduğu fırsat ve baskılar ile iç politika süreçlerinin kesişiminde ele alan neo-klasik realizm kuramsal çerçevesini benimsemektedir.

Neo-klasik realizm, dış politika çıktılarının uluslararası sistemdeki güç dağılımı, rekabet ortamı ve tehdit algıları gibi yapısal faktörler tarafından belirlendiğini kabul etmekle birlikte, bu etkilerin doğrudan ve mekanik biçimde dış politikaya yansımadağını ileri sürer. Aksine, sistem düzeyindeki itkilere verilen tepkiler, liderlik algıları, ideolojik öncelikler, iç siyasal dengeler, bürokratik yapılar ve toplumsal beklentiler gibi ara değişkenler aracılığıyla süzülerek somut politika tercihleri haline gelir (Gülmez ve Buhari Gülmez, 2022, s. 32; Baylis ve Owens, 2008, s. 99; Ersoy, 2015, s. 178; Rose, 1998, s. 146, 157; Glenn, 2009, s. 524–526; Devlen ve Özdamar, 2009, s. 137; Dunne ve Schmidt, 2021, s. 189; Lobell, Ripsman ve Taliaferro, 2009, s. 4, 26). Bu bağlamda neo-klasik realizm, Waltz'cı yapısal realizmin açıklama gücünü, dış politika analizi literatürünün aktör ve süreç odaklı yaklaşımlarıyla birleştiren bir analitik zemin sunmaktadır (Waltz, 1979, s. 118–128; Donnelly, 2024, s. 55).

Bu çalışma; uluslararası sistemdeki güç dağılımını, büyük güç rekabetinin niteliğini ve ABD'nin görece hegemonik kapasitesini bağımsız değişken olarak ele alınmaktadır. Liderlik algıları, ideolojik yönelimler, iç siyasal öncelikler ve bürokratik filtreler ara değişkenler olarak değerlendirilirken, 2025 NSS'de kurumsallaşan stratejik yönelimler ve politika öncelikleri bağımlı değişkeni oluşturmaktadır. Bu analitik çerçeve, söz konusu strateji belgesinin; Çin ve Rusya merkezli klasik tehdit hiyerarşisini yeniden ölçeklendiren yaklaşımını, transatlantik güvenlik mimarisine ilişkin mesafeli söylemini ve AB'ye yönelik normatif sorgulamalarını açıklamaya imkân tanımaktadır. Bu kapsamda, 2010- 2025 ilları arasında yayımlanan strateji belgeleri tehdit tanımları, hedefler ve stratejik odak gibi başlıklar altında tablollaştırılmış, okuyucunun son strateji belgesindeki eksen kaymasını daha net bir şekilde görmesi hedeflenmiştir. Ardından 2025 NSS; uluslararası sistemdeki yapısal değişimler, liderlik algıları, iç siyasal öncelikler ve bürokratik tercihlerin ürünü olarak değerlendirilmiş ve bağımsız değişken, ara değişkenler ve bağımlı değişken açısından metnin analitik okuması yapılmıştır. Böylece 2025 NSS, teknik bir güvenlik planlaması metni olmanın ötesinde, ABD'nin uluslararası sistemde karşı karşıya kaldığı güç dağılımını nasıl algıladığını, küresel angajmanını hangi öncüller üzerinden daralttığını ve transatlantik düzeni hangi stratejik ve normatif varsayımlar temelinde yeniden çerçevelediği yansıtan siyasal bir belge olarak değerlendirilmiştir.

2. Strateji Belgeleri

“Strateji” terimi farklı sözlüklerde ve terminolojik kaynaklarda benzer içeriklere sahip olmakla birlikte, bu tanımlarda terimin farklı yönlerinin de öne çıkarıldığı görülmektedir. Söz gelimi, strateji terimi *TDK Güncel Türkçe Sözlük*'te “Bir ulusun veya uluslar topluluğunun, barış ve savaşta benimsenen politikalara destek vermek amacıyla politik, ekonomik, psikolojik ve askerî güçleri bir arada kullanma bilimi ve sanatı”, “stratejik” sözcüğü ise “önemli” olarak tanımlanmıştır (TDK, 2025). *Örneklerle Türkçe Sözlük*'te ise bu sözcük; “stratejiyle ilgili her şey”, “siyasal iktidarın belirlediği savaş hedeflerine ulaşmak için askerî güçlerin sevk ve idaresi sanatı”, “önceden belirlenmiş bir amaca yönelen planlı yol” ve “bir milletin ya da milletler topluluğunun savunmasında askerî, siyasî, ekonomik ve psikolojik güçlerin birlikte kullanılmasına dayanan sanat” biçiminde tanımlanarak hem askerî kapasite hem de milli güç unsurlarına

vurgu yapılmıştır (MEB, 2000, s. 2607). *ABD Savunma Bakanlığı Askerî Terimler Sözlüğü*, stratejiyi “ulusal ya da uluslararası hedeflere ulaşmak amacıyla ulusal gücün tüm unsurlarının senkronize ve bütünleşik biçimde kullanılması” olarak tanımlayarak kavramın kapsamlı ve çok boyutlu niteliğini öne çıkarırken (Joint Chiefs of Staff, 2011, s. 200) Cambridge Sözlüğü ise daha genel bir yaklaşım benimseyerek stratejiyi “bir planın iş dünyasında ya da siyasette hayata geçirilmesini sağlayan düzenleme”, “askerî güçlere avantaj sağlayan planlama” şeklinde terimin hem sivil hem askerî yönüne işaret etmiştir (Cambridge, 2025). *Oxford English Dictionary*’de ise terim; “bir düşmanın askerî kapasitesini ortadan kaldırmayı hedefleyen nükleer silahlara ilişkin hususlar”, “uzun vadeli amaçların ve bu amaçlara ulaşma yöntemlerinin belirlenmesiyle ilgili yaklaşım”, “belirli bir hedefe ulaşmak için tasarlanmış planlama süreci” ve “askerlik sanatına ilişkin uygulamalar” gibi çeşitli boyutlarıyla ele alınmıştır (Oxford, 2025).

Devletlerin uzun vadeli güvenlik yönelimlerini, tehdit algılarını ve uluslararası sisteme ilişkin konumlanmalarını görünür kılan strateji belgeleri, modern dış politika yapım süreçlerinin temel referans metinlerinden biri olarak kabul edilir. Farklı ülkelerde bu belgeler tarihsel tecrübeler, kurumsal gelenekler ve siyasal kültürler doğrultusunda; “milli güvenlik siyaset belgesi”, “beyaz kitap”, “bütünleşik (entegre) inceleme”, “kırmızı kitap”, “savunma incelemesi”, “stratejik savunma ve güvenlik belgesi” gibi çeşitli adlarla anılmaktadır. Bu tür belgeler (teknik politika metinleri olmanın ötesinde) lider elitin tehdit ve fırsat algılarını ve dış politika yönelimlerini besleyen zihinsel çerçeveyi yansıtır. Neo-klasik realizm açısından bu durum, belgelerin iki katmanlı bir analitik değer taşıdığı anlamına gelmektedir. Birinci katman, uluslararası sistemdeki güç dağılımı, kutuplaşma seviyeleri, teknolojik rekabet, ittifak yapılarına ilişkin dönüşüm gibi yapısal girdilerin devletleri belirli stratejik yönelimlere ittiği bağımsız değişkenlerdir. İkinci katman ise devlet kapasitesi, bürokratik bütünlük, ekonomik performans, iç politik dengeler, toplumsal beklentiler ve liderlik algıları gibi ara değişkenlerin sistemik baskıları nasıl filtrelediğidir. Strateji belgeleri tam da bu filtreleme sürecinin sonuçlarını görünür kılarak, dış politika davranışını açıklamada neo-klasik realizmin temel iddiasını somutlaştırmaktadır (Arslan, 2025a, s. 125 vd.)

Ülkelere göre değişen belge tipolojileri, iç siyasal ve kurumsal yapılarıdaki farklılıkların stratejik yönelimlere ne ölçüde nüfuz ettiğine dair önemli ipuçları sunmaktadır. Örneğin merkeziyetçi, otoriter veya lider sultanı altında yönetilen rejimlerde ortaya çıkan üretilen metinler daha bütüncül, daha iddialı ve tehdit tanımları bakımından daha geniş bir dile sahip olurken; kurumsallaşmış bürokratik yapılarda hazırlanan metinler daha teknik, daha tutarlı ve daha uzun süreli planlama ufkuna sahiptir. Bu yönüyle strateji belgeleri, küresel güç rekabetine ilişkin bir perspektif sunmakla kalmaz aynı zamanda devletlerin iç politik dönüşüm süreçlerini ve dış politika kapasitelerini de analiz etmeye imkân tanımaktadır (Arslan, 2025a, s. 81 vd). Dolayısıyla bu belgeler, devletlerin nasıl bir uluslararası düzen tahayyül ettiğini, hangi aktörleri tehdit ya da ortak olarak kodladığını, hangi araçlarla (diplomasi, askerî güç, ekonomi, teknoloji, ittifaklar) hedeflerine ulaşmayı planladığını ve lider elitinin dış politikanın doğasına ilişkin nasıl bir zihinsel çerçeve benimsediğini gösterir. Neo-klasik realizmin önerdiği çok katmanlı analiz biçimi sayesinde strateji belgeleri hem sistemik baskıların hem de içsel dinamiklerin eş zamanlı etkilerini yansıtan, devlet davranışının en kapsamlı metinsel izdüşümlerinden biri olarak tezahür ederler (Arslan, 2025a, s. 548 vd).

3. ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi Belgelerinin Hukuksal ve Siyasal Arka Planı

NSS belgelerinin yayımlanması zorunluluğu Soğuk Savaş’ın son evresinde kabul edilen 1986 tarihli yasayla (*Goldwater-Nichols Department of Defense Reorganization Act*) ortaya çıkmıştır ve bu süreç modern Amerikan güvenlik bürokrasisinin en önemli kurumsal dönüm noktalarından biri olarak değerlendirilir (U.S. Congress, 2025). Kısaca; “Goldwater-Nichols Yasası” olarak bilinen bu düzenleme esasen, Vietnam Savaşı sonrası ortaya çıkan kurumlar arası koordinasyon sorunlarını çözme hedefleyen kapsamlı bir reform paketi olmakla birlikte yasanın en kalıcı sonuçlarından biri, başkana ve

yürütme organına getirdiği yükümlülük olmuştur. Nitekim bu yasa, Başkan'ın her yıl (istisnai hâllerde en geç iki yılda bir) bir sonraki mali yıl bütçesinin sunulmasıyla eş zamanlı olarak Kongreye sunulmak üzere kapsamlı ve yazılı bir ulusal güvenlik strateji belgesi hazırlamasını hükmünü amirdir (Dilmaç, 2024, s. 69). Bu yasal zorunluluk, yürütmenin stratejik vizyonunu dönemselsel bir "Beyaz Saray bildirisi" olmaktan çıkarıp yasama denetimine açık ve kamuoyuna hesap verilebilir bir kurumsal belge hâline getirmiştir. Aynı zamanda, Savunma Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Ulusal Güvenlik Konseyi, Ulusal İstihbarat Servisi ve diğer ilgili kurumlar arasında strateji üretim sürecini zorunlu bir koordinasyon mekanizmasına dönüştürmüştür. Bu belge aracılığıyla Savunma Bakanlığı üzerindeki sivil denetimin güçlendirilmesi, kuvvetler arasında ve kuvvetlerin sivil makamlarla koordinasyonun daha etkin hale getirilmesi, tedarik süreçlerinin daha verimli ve ekonomik hale getirilmesi, askerî ve sivil karar alma mekanizmalarındaki görev ve sorumlulukların netleştirilmesi, acil durum planlarının iyileştirilmesi ve kaynakların daha verimli kullanılması hedeflenmiştir. Ayrıca başkanlardan, ulusal güvenliğin ve yaşamsal çıkarların korunması amacıyla uygulanması planlanan orta ve uzun vadeli stratejileri Kongre dışında kamuoyuna, medya kuruluşlarına, sivil topluma, özel sektör aktörlerine ve uluslararası muhataplara da gerekçeleriyle birlikte açıklamaları beklenmektedir. Bu sayede Kongrenin söz konusu stratejilere yönelik bütçe tahsisi ve yasal destek sağlaması mümkün hale gelirken, eş zamanlı olarak hem Amerikan kamuoyunun hem de müttefiklerin bilgilendirilmesi amaçlanmaktadır. Sonuç olarak 1986 düzenlemesi, ulusal güvenlik strateji belgelerini yalnızca politika yönlendiren metinler olmaktan çıkararak, iç ve dış meşruyet üretimine hizmet eden bir siyasal iletişim aracına dönüştürmüştür (Dilmaç, 2024, s. 70 vd.).

Bu belgelerin siyasal arka planı, Amerikan başkanlık sisteminin yapısal dinamikleriyle doğrudan ilişkilidir. Her yeni yönetim, göreve başladığında, kendine özgü tehdit algılarını, dış politika önceliklerini ve dış dünyaya dair normatif duruşunu tanımlayan bir stratejik yönelim geliştirmek ister. NSS bu nedenle teknik bir planlama metni olmakla birlikte yönetimin benimsediği dış politika doktrininin yazılı hâle getirilmiş biçimi, bir tür "manifesto" niteliğindedir. Bu manifestonun içeriği, zamanın uluslararası konjonktürü kadar, başkanın siyasal kimliği, ideolojik referansları ve dış politika kadrolarının entelektüel eğilimleri tarafından da belirlenir. Söz gelimi, Soğuk Savaş sonrasında ABD'nin ilk kapsamlı stratejik yönelimini belirleyen 1994 tarihli *Engagement and Enlargement* belgesiyle Clinton yönetimi, küreselleşme, liberal ekonomi ve demokratik genişlemeyi Amerikan dış politikasının kurucu ilkeleri hâline getirmiştir (The White House, 1995). 1998 güncellemesi bu çiziyi pekiştirerek ABD'nin ekonomik küreselleşmenin ve genişleyen ittifak ağlarının normatif lideri olması gerektiğini vurgulamıştır (The White House, 1998). Bu yaklaşım, liberal uluslararasıçılığın ABD dış politikasına yön verdiği dönemin karakteristik bir yansımasıdır. 11 Eylül saldırıları sonrasında Bush yönetimi, NSS'nin işlevini köklü biçimde dönüştürmüş; 2002 belgesiyle "önleyici vuruş" doktrinini resmileştirirken, 2006 stratejisi küresel terörle mücadeleyi Amerikan güvenlik siyasetinin merkezine yerleştirmiştir (The White House, 2002; The White House, 2006). Bu belgeler, ABD'nin uluslararası sistemi gerektiğinde tek taraflı müdahaleye açık bir alan olarak kavramsallaştırdığını göstermektedir. Obama yönetimi ise 2010 ve 2015 stratejilerinde bu çizgiden (kısmen) uzaklaşarak diplomasi, çok taraflılık ve "akıllı güç" söylemini yeniden öne çıkarmış; iklim değişikliği, salgın hastalıklar ve bölgesel istikrarsızlık gibi çok boyutlu tehditlerin uluslararası iş birliği olmaksızın yönetilemeyeceğini vurgulamıştır (The White House, 2010; The White House, 2015). Aynı dönemde Asya-Pasifik'e yönelişi ifade eden "pivot to Asia" yaklaşımı da stratejik belgelere yansımıştır. Trump yönetiminin 2017 tarihli Ulusal Güvenlik Stratejisi ise ittifak temelli düzeni sorgulayan, çok taraflı kurumları maliyet odaklı bir bakışla değerlendiren ve "Önce Amerika" söylemiyle dış politikayı daraltan bir kırılma noktası oluşturmuştur. Çin ve Rusya'nın "revizyonist rakipler" olarak tanımlanması ve NATO'nun yük paylaşımına yönelik sert eleştiriler, bu belgenin ayırt edici unsurlarıdır. Biden yönetimi 2022 NSS ile çok taraflılık ve müttefik koordinasyonunu yeniden tesis etmeyi amaçlamış olsa da Çin'i

uzun vadeli stratejik rakip olarak tanımlamayı sürdürmü; iş birliği söylemi ile büyük güç rekabetinin yapısal sürekliliğini bir arada barındıran stratejik çerçeve ortaya koymuştur (Dilmaç, 2024, s. 201 vd).

Tüm bu dönemsel farklılıkların ötesinde, ABD strateji belgelerinin hazırlanma süreci oldukça kurumsallaşmış, çok katmanlı ve yoğun müzakereye dayalı bir işleyişe sahiptir. Süreç, başkanın ulusal güvenlik danışmanına stratejik öncelikleri belirleme talimatı vermesiyle başlar. Müteakiben, Ulusal Güvenlik Konseyi, Dışişleri, Savunma, İç Güvenlik, Hazine ve İstihbarat Servisi ile kurumlar arası bir eşgüdüm mekanizması devreye girer. Her kurum kendi uzmanlık alanına ilişkin değerlendirme ve önerilerini taslaqlara aktarır. Bu taslaqlar Ulusal Güvenlik Konseyi (NSC) çatısı altındaki Stratejik Planlama Direktörlüğü tarafından derlenir ve birkaç tur müzakereyle olgunlaştırılır. Nihai metin başkana sunulur ve belge, başkanın yapacağı değişikliklerle son hâlini alır ve Kongrenin onaylamasıyla resmi resmi olarak yürürlüğe girer. Belgenin hazırlık süreci ve en nihayetinde yayımı federal kurumların kendi operasyonel planlarını (savunma stratejisi, askeri strateji, bütçe planlaması vb.) yeni NSS'ye uyumlu hâle getirmesi gerektiği anlamına gelmekte, böylece NSS, ABD'nin dış, güvenlik ve savunma siyasetinin bütünsel çerçevesini belirleyen ana referans metin olmaktadır (Doyle, 2007, s. 626).

4. 2025 ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi: Yapı, Tema ve Sentez

4.1. Genel Olarak

2025 tarihli NSS belgesi 29 sayfadan ve 4 ana bölümden oluşmaktadır. Bunlar sırasıyla; “Giriş - Amerikan Stratejisi Nedir?”, “ABD ne İstemeli”, “Amerika'nın İstediklerini Elde Etmek İçin Mevcut Araçları Nelerdir?” ve “Strateji” şeklindedir. Bu başlıklar, belgenin stratejik odaklarını fiziki olarak sınırlı bir alana yerleştiren dar kapsamlı fakat ideolojik olarak yoğunlaştırılmış bir yapıyı işaret etmektedir. ABD'nin dış ve güvenlik politikasında tarihsel olarak öne çıkan temel hedefler; vatanın korunması, Batı Yarımküre üzerindeki stratejik üstünlüğün muhafazası, herhangi bir rakip gücün Avrupa ya da Asya'da bölgesel hegemonya tesis etmesinin engellenmesi ve küresel ticareti mümkün kılan deniz, hava ve uzay alanlarının açık tutulması biçiminde özetlenmektedir. Uluslararası sistemin II. Dünya Savaşı'ndan, Soğuk Savaş'tan ve ABD'nin tek kutuplu döneminden bu yana köklü biçimde değiştiği genel olarak kabul edilmesine rağmen, 2025 Ulusal Güvenlik Stratejisi bu dönüşümü karşılayacak nitelikte yeni ve bütüncül bir stratejik vizyon ortaya koyamamaktadır. Belge, söz konusu geleneksel hedefleri büyük ölçüde varsayım düzeyinde yeniden üretmekte ancak değişen güç dengeleri, çok katmanlı rekabet biçimleri ve yeni savaş alanları karşısında bu önceliklerin nasıl uyarlanacağına ilişkin tutarlı bir çerçeve sunmamaktadır. Bu yönüyle strateji belgesi, stratejik yenilenmeden ziyade geçmişin önceliklerini güncel tehdit algılarıyla eklektik biçimde bir araya getiren, yönlendirici kapasitesi sınırlı bir metin görünümü arz etmektedir.

Belgenin *Giriş* bölümünde yer alan ifadeler, önceki ulusal güvenlik stratejilerinden farklı bir dünya görüşü ile kaleme alındığını göstermektedir. Metin, ABD'nin küresel konumunu uzun vadede koruyabilmesi için açık önceliklere dayalı, gerçekçi ve tutarlı bir ulusal güvenlik stratejisine ihtiyaç duyduğunu savunmaktadır. Belgeye göre; strateji, ulaşılmak istenen hedefler ile mevcut veya oluşturulabilir araçlar arasındaki ilişkiyi net biçimde kurmalı; her bölge, ülke ya da meselenin Amerikan dış politikasının odağında yer alamayacağı kabulünden hareketle önceliklendirme yapmalıdır. Bu çerçevede dış politikanın temel amacının, yalnızca ABD'nin yaşamsal ulusal çıkarlarının korunması olduğu vurgulanmaktadır. Metin, Soğuk Savaş sonrası dönemde yayımlanan Amerikan stratejilerinin çoğunu belirsiz hedefler içeren, uygulanabilirlikten uzak ve normatif temennilerle yüklü belgeler olarak eleştirmektedir. Geçmiş dönemlerdeki dış politika elitlerinin, kalıcı ve küresel hâkimiyetin hem mümkün hem de arzu edilir olduğu yönünde hatalı bir varsayım geliştirdiği bu yüzden Amerikan halkının

çıkarlarıyla doğrudan bağlantısı olmayan küresel yüklerin üstlenildiği ileri sürülmektedir. Ayrıca küreselleşme ve serbest ticaret politikalarının ülkenin sanayi tabanını ve orta sınıfını zayıflattığı, müttefiklerin savunma maliyetlerini ABD'ye yüklediği ve çok taraflı kurumların ulusal egemenliği aşındırdığı iddia edilmektedir. Metin, Trump yönetimini bu stratejik sapmalara karşı gerekli bir düzeltme olarak sunmakta, ikinci Trump döneminin amacını; ABD'nin ne istediğini, hangi araçlara sahip olduğunu ve bu ikisini uygulanabilir bir Ulusal Güvenlik Stratejisi içinde nasıl birleştireceğini yeniden tanımlamak olarak ortaya koymaktadır (The White House, 2025, s. 1 vd.).

Tablo 1: 2010–2025 ABD Ulusal Güvenlik Stratejilerinin Evrimi

	Hedefler	Tehditler	Stratejik Yönelim
2010 NSS	Amerikan liderliğinin yeniden tesisi, küresel istikrarın sağlanması, uluslararası iş birliği, demokrasi ve insan haklarının desteklenmesi	Nükleer yayılma (İran, Kuzey Kore), terörizm, siber ve biyolojik tehditler, iklim değişikliği, başarısız devletler	Liberal uluslararasılık ve çok taraflılık
2015 NSS	Güvenliğin korunması, refahın artırılması, değerlerin yayılması, kurallara dayalı düzenin sürdürülmesi	Terör örgütleri (El Kaide, IŞİD), Rusya'nın saldırganlığı, Çin'in Kurallı liberal düzen bölgesel faaliyetleri, siber ve ittifak temelli tehditler, iklim değişikliği, liderlik nükleer yayılma	
2017 NSS	Amerikan halkının korunması, refahın artırılması, güç yoluyla barış, nüfuzun genişletilmesi	Çin ve Rusya ile rekabet; haydut rejimler olarak İran ve "America First", Kuzey Kore, radikal terörizm, rekabetçi realizm yasa dışı göç, organize suç	
2022 NSS	Demokratik değerlerin korunması, kapsayıcı kalkınma, caydırıcılık, bilginin serbest dolaşımı	Büyük güç rekabeti (Çin, Liberal Rusya), otoriterlik, iklim, yeniden pandemiler, enerji güvenliği	Liberal düzenin güçlendirilmesi
2025 NSS	Anavatan ve sınır güvenliği, Batı Yarımküre önceliği, egemenlik, yük paylaşımı, ekonomik milliyetçilik	Göç, sınır aşan suçlar, egemenliğin aşılması, müttefik yük eksikliği, ekonomik kırılmalıklar	Egemenlikçi, bölgesel ve işlemsel güvenlik anlayışı

Yukarıdaki tablo, ABD ulusal güvenlik stratejilerinde son on beş yılda yaşanan dönüşümü açık biçimde ortaya koymaktadır. 2010 ve 2015 belgelerinde liberal uluslararası düzenin sürdürülmesi, çok taraflılık ve değer temelli liderlik merkezi bir konumdayken, 2017 NSS ile birlikte bu çizgide ilk belirgin kırılma ortaya çıkmıştır. Trump yönetiminin ilk döneminde yayımlanan bu belge, "America First" yaklaşımıyla birlikte rekabetçi realizmi ve ulusal çıkar odaklı bir dış politika anlayışını öne çıkarmış, ittifakları ve küresel angajmanı daha araçsal bir zeminde yeniden tanımlamıştır. 2022 NSS ise bu kırılmayı kısmen dengelemeye ve liberal uluslararası düzeni yeniden tahkim etmeye yönelik bir restorasyon girişimi olarak okunabilir. Buna karşın 2025 NSS, 2017'de başlayan yönelimi daha ileri taşıyarak hem söylemsel

hem de stratejik düzeyde daha derin bir dönüşümü temsil etmektedir. Bu belgeyle birlikte ABD dış politikasında yalnızca araçsal bir değişim değil, daha belirgin bir eksen kayması gözlenmektedir. Küresel liderlik ve normatif düzen kuruculuğu iddiasının yerini; egemenlik vurgusu, bölgesel önceliklendirme ve işlemsel müttefiklik anlayışı almıştır. Özellikle Batı Yarımküre'nin birincil güvenlik alanı olarak tanımlanması, Avrupa'nın ikincil ve koşullu bir ortak konumuna itilmesi ve ekonomik araçların güvenliğin merkezine yerleştirilmesi, ABD'nin küresel sistemdeki rolünü yeniden tanımladığını göstermektedir. Son tahlilde 2025 NSS, ABD'nin liberal hegemon konumundan ani bir kopuşundan ziyade, 2017 ile başlayan dönüşümün derinleştiği ve kurumsallaştığı bir aşamaya işaret etmektedir.

4.2. Güvenliğin Yeniden Tanımı: Egemenlik, Sınır ve İç Dayanıklılık

2025 NSS, ABD'nin ne istediğini "egemen bir cumhuriyet" in korunması fikri etrafında yeniden çerçevelemektedir. Ulusal güvenlik kavramının; sınırların tam denetimi, göç ve ulaşım ağları üzerindeki egemenlik, ekonomik altyapının korunması ile toplumsal-kültürel bütünlüğün dış etkilere karşı savunulmasını da kapsayacak şekilde genişletildiği görülmektedir. Böylece, güvenliğin kapsamı; (klasik dış tehdit odaklı anlayıştan koparılarak) iç düzen, nüfus hareketleri ve toplumsal dokunun sürekliliği gibi alanlarla iç içe geçirilmiştir (The White House, 2025, s. 3). Bu genişletilmiş güvenlik tanımı, belgenin öncelik hiyerarşisini de belirler. Nitekim, sınır güvenliği ve kitlesel göç karşıtlığı stratejinin omurgası olarak sunulmuş, ekonomik güç, sanayi tabanı, enerji üretimi ve teknolojik üstünlük ulusal gücün asli bileşenleri hâline getirilmiştir (The White House, 2025, s. 3). "Yumuşak güç" ise (evrensel değerler dili bir kenara bırakılarak) ulusal meşruiyet ve "tarihsel özgüven" vurgusuyla, daha içe dönük bir anlatı içinde konumlandırılmıştır (The White House, 2025, s. 6). Bu yönüyle metin, dış politikayı normatif bir düzen koruyuculuğu/kuruculuğundan ziyade, iç egemenlik ve maddi kapasite tahkimi üzerinden tanımlayan bir stratejik tahayyül üretmektedir.

4.3. Bölgesel Hiyerarşi ve Stratejik Önceliklendirme

Dış politika hedeflerinin coğrafi bir hiyerarşi üzerinden sıralanması belgenin en ayırt edici yönlerinden birini oluşturmaktadır. Örneğin, Batı Yarımküre; göç ve sınır aşan suçlarla ilişkilendirilerek "birincil güvenlik alanı"na yükseltilmiş, yarımkürede dış güçlerin nüfuzunun sınırlandırılması, stratejik varlıkların yabancı kontrolünden arındırılması ve bölgesel hükümetlerin ABD ile güvenlik iş birliğine zorlanması açık hedefler hâline gelmiştir (The White House, 2025, s. 15- 18). Monroe Doktrini'ne eklenen "Trump Corollary" vurgusu (Ernst, 2025), bu önceliklendirmeyi salt tarihsel bir referanstan çok, dışlayıcı bir etki alanı mantığıyla da pekiştirmektedir. Hint-Pasifik'te serbest seyrüsefer, deniz hatlarının açıklığı, kritik tedarik zincirlerinin güvenliği ve ABD ekonomisine zarar veren politikaların/uygulamaların engellenmesi, belgenin ekonomik rekabet odağıyla birleşen temel çıkar alanı olarak sunulmaktadır (The White House, 2025, s. 13). Buna karşın, Avrupa ise stratejik öncelikler hiyerarşisinde koşullu ve ikincil bir alana itilmiş görünmektedir. ABD'nin Avrupa güvenliğini desteklemeyi sürdüreceği belirtilirken, kıtanın kendi savunmasını "birincil sorumluluk" olarak üstlenmesi gerektiğinin vurgulanması dikkat çekicidir. Benzer biçimde, Orta Doğu ise "kalıcı angajman"ın değil, "yük devri" ve "çatışma yönetimi"nin alanı olarak yeniden tanımlanmıştır. Bu coğrafyaya yönelik hedef, bölgeye yeniden saplanmadan hasım bir gücün enerji kaynakları ve boğazlar üzerinde hâkimiyet kurmasının engellenmesi olarak karakterize edilmiştir (The White House, 2025, s. 28-29). Afrika'ya yaklaşım da benzer biçimde "yardım" dilinden "yatırım" ve "seçici ortaklık" diline kaymaktadır. Kıta, güvenlik riskleri ve kritik kaynak rekabeti bağlamında sınırlı bir angajman alanı olarak çerçevelenmektedir. Özetle, bu coğrafi hiyerarşi, belgenin "küresel düzeni yönetme" iddiasından uzaklaşıp "çekirdek çıkarların korunmasına" yöneldiğini gösteren temel göstergelerden biri olarak okunabilir (The White House, 2025, s. 4- 6).

4.4. Koşullu İttifak ve Karşılıklı Güvenlik Anlayışı

Belgenin ideolojik yoğunluğunun en belirginleştiği alan Avrupa'ya ilişkin bölümlemelerde görülmektedir. Avrupa, savunma harcamaları ve ekonomik performans gibi parametrelerin dışında, demografik eğilimler, göç politikaları, ifade özgürlüğü tartışmaları ve ulus-üstü düzenlemeler üzerinden “medeniyet ölçeğinde bir erozyon” söylemiyle tasvir edilmektedir. Bu dil, bir ulusal güvenlik stratejisi metni için olağan dışı bir müdahale alanı olarak güvenlik sorununu askerî kapasitenin ötesinde kimlik, kültür ve toplumsal yapı düzlemine taşımaktadır. Avrupa'nın küresel ekonomi içindeki pay kaybı “aşırı düzenlemeler” ile ilişkilendirilirken, asıl tehdidin egemenlik ve kimlik aşınması olduğu ileri sürülmektedir (The White House, 2025, s. 25). Dolayısıyla belgede; transatlantik ilişki, ortak normlar temelinden uzaklaşarak “kapasite ve güvenilirlik” ölçütleri üzerinden yeniden tarif edilmektedir.

Rusya ile ilişkiler bağlamında “stratejik istikrar” vurgusu öne çıkarken, Ukrayna'daki çatışmaların hızla sona erdirilmesi gerektiği iddiası, Avrupa güvenliğinin ABD için giderek “yönetilmesi gereken bir risk alanı” olarak çerçevlendiğine işaret etmektedir (The White House, 2025, s. 25). Burada önemli olan, belgenin Avrupa'yı dışlaması değil, Avrupa'yı, ABD'nin küresel rekabet stratejisine “katkı sunması gereken” bir alan olarak koşullaştırmasıdır. Bu koşulluluk, NATO'nun genişleme algısının sınırlandırılması ve Avrupalı aktörlerin “kendi ayakları üzerinde durması” beklentisiyle birleştiğinde, transatlantik düzenin normatif mantığından ziyade işlemci ve kapasite odaklı bir ortaklık anlayışının kurumsallaştırılmak istendiğini düşündürmektedir.

4.5. Ekonomik Güvenlik ve Teknoloji Merkezli Güç Tasarımı

Ekonomik güvenlik ve teknoloji boyutu, belgenin stratejik omurgasının ikinci ana eksenidir. Belgede ekonominin askerî caydırıcılığı besleyen ve jeopolitik manevra alanını genişleten bir güç çarpanı olarak ele alınması dikkat çekicidir. Strateji; tedarik zinciri dayanıklılığı, yarı iletkenler, kritik mineraller ve ileri teknoloji alanlarını, büyük güç rekabetinin belirleyici eksenini şeklinde kodlamakta; bu çerçevede “karşılıklılık”, “hassas sektörlerin korunması” ve “ekonomik egemenlik” kavramları, serbest ticaret idealinin önünde konumlandırılmaktadır (The White House, 2025, s. 21- 22). Çin'e ilişkin tehdit algısı da bu nedenle doğrudan askerî bir karşıtıktan fazlasıdır. Teknoloji, sanayi politikaları, fikrî mülkiyet, tedarik bağımlılıkları ve ekonomik nüfuz kanalları tek bir güvenlik spektrumu içinde birleştirilir (The White House, 2025, s. 21- 22). İttifaklar ise ortak değer söylemiyle değil, ortak tehdit algısı ve ekonomik hizalanma gerekliliğiyle yeniden temellendirilmiştir. Bu durum, belgede müttefiklik fikrinin normatif bir topluluk bağından ziyade, rekabet koşullarında işlevsel bir güç bileşeni şeklinde tasarlandığını göstermektedir. “Küresel Güney”e ilişkin kalkınma vizyonu dahi bu seçicilik ve koşullulukla uyumludur. Zira, amaç, stratejik uyum üreten ve ABD'nin finans-teknoloji avantajlarını pekiştiren bir bağlanma modeli kurmaktır (The White House, 2025, s. 10- 11).

4.6. Küresel Liderlikten Seçici Angajmana

Askerî caydırıcılık boyutunda belgenin, kuvvet konuşlandırmasını tek başına belirleyici unsur olarak sunmaktan kaçındığı gözlemlenmektedir. 2025 NSS, caydırıcılığı ekonomik ve teknolojik üstünlüğün sürdürülebilirliğiyle ilişkilendirir. Hint-Pasifik'teki ada zincirleri, deniz hatlarının açıklığı ve Tayvan üzerinden kurulan vurgu, normatif bir statüko savunusundan ziyade, küresel ticaretin işleyişi ve kritik teknoloji ekosisteminin sürekliliğiyle gerekçelendirilmektedir (The White House, 2025, s. 23). Aynı zamanda müttefiklere yönelen söylem, kolektif savunma retoriğinden çok kapasite geliştirme, maliyet paylaşımı ve ABD erişim talepleri üzerinden işlemci bir dil üretmektedir. Orta Doğu ve Afrika bölümleri de benzer bir mantığı izlemekte, uzun süreli “devlet inşası” ve normatif dönüşüm iddiası geri çekilerek;

sınırlı angajman, yük devri ve seçici ortaklıklar öne çıkarılmaktadır (The White House, 2025, s. 28- 29). Böylece belge, ABD'nin askerî ve diplomatik kaynaklarını "çekirdek çıkar alanları"na yoğunlaştırırken, çevresel bölgeleri daha düşük maliyetli ve koşullu mekanizmalarla yönetmeyi hedefleyen bir stratejik daralma fikrini normalize etmektedir.

Sonuç itibarıyla 2025 NSS, kısa bir metin olmasına rağmen üç düzeyde belirgin bir yeniden tanımlama ortaya koymaktadır: ulusal güvenliğin kapsamı iç egemenlik ve toplumsal bütünlük doğrultusunda genişletilmekte; coğrafi öncelikler Batı Yarımküre merkezli bir hiyerarşiyle yeniden kurulmakta; ekonomi ve teknoloji ulusal güvenliğin merkezî aracı hâline getirilmektedir. Bu üçlü dönüşüm, belgenin "küresel liderlik" iddiasını daha dar, daha işlemci ve daha koşullu bir biçimde yeniden kurduğunu düşündürür. Bu nedenle metin, bir "büyük strateji" olmaktan çok, ABD'nin küresel rolüne ilişkin beklentileri aşağı çeken ve dış politikayı iç egemenlik- ekonomik rekabet- seçici angajman üçgeninde yeniden çerçeveleyen ideolojik-stratejik bir yönelim belgesi niteliği taşımaktadır.

5. Eleştiriler

2025 NSS, yayımlanmasının ardından geniş çaplı eleştirilere konu olmuş; birçok değerlendirmede, Trump yönetiminin "America First" ilkesini sert ve ideolojik bir ulusal çıkar perspektifi içinde yeniden tanımladığı ve bunun Soğuk Savaş sonrası liberal uluslararası düzen taahhüdünden açık bir kopuşu temsil ettiği savunulmuştur. Genel olarak eleştirilenler, 2025 NSS'nin kısa vadeli pragmatizm uğruna ittifakları ve normatif değerleri aşındırabileceği; bunun da ABD'yi "America First"ten "America Alone" noktasına sürüklenme riski taşıdığı uyarısında bulunmaktadır (Harding, 2025; Froman, 2025; Yoo, 2025).

Eleştirilerin merkezinde, demokrasi, insan hakları ve değer temelli dış politikanın ikincil konuma itilmesi yer almaktadır. Nitekim, Harding (2025), bu yaklaşımın otoriter rejimlerle normatif rekabeti geri plana iterek ilişkileri çıkar örtüşmesine dayalı bir zeminde meşrulaştırdığını savunur. Hansard (2025) ve Gotkowska ile Kohut (2025), ABD'nin küresel liderlik ve normatif düzen kuruculuğundan bilinçli biçimde uzaklaşmasının Batı ittifakının ahlaki meşruiyetini zayıflatabileceğini ve uluslararası sistemi daha parçalı hâle getirebileceğini belirtir. Ray (2025) ise belgenin Soğuk Savaş sonrası dış politika mutabakatını reddederek dış politikayı iç siyasal ve kültürel söylemlerle iç içe geçirdiğini öne sürmektedir. Froman (2025), stratejinin büyük güç rekabetini bir kenara bırakıp idealist küresel liderliği terk ettiğini kabul etmekle birlikte, özellikle yumuşak güç araçlarındaki tutarsızlıkların stratejik bütünlüğü zayıflattığını vurgular.

Belgeye yönelik en yoğun eleştiri Avrupa'ya yönelik dil ve yaklaşımda toplanmaktadır. NSS'nin Avrupa'yı göç, demografi ve düzenleyici yapı üzerinden bir "medeniyet krizi" bağlamında tasvir etmesi, birçok yorumcu tarafından analitik olmaktan ziyade ideolojik bir çerçeveleme olarak değerlendirilmiştir (Harding, 2025; Gotkowska ve Kohut 2025; Beaumont, 2025; Hansard, 2025; Yoo, 2025; Froman, 2025). Bu söylemin popülist ve aşırı sağ anlatılarla örtüştüğü, Avrupa iç siyasetine dolaylı müdahale algısı yarattığı ve transatlantik dayanışmayı zayıflattığı ileri sürülmektedir (Ray, 2025). NATO bağlamında savunma yükü paylaşımına ilişkin talepler ilkesel olarak reddedilmese de koşullu ve işlemci üslubun caydırıcılığın psikolojik boyutunu aşındırabileceği belirtilmektedir (Hansard, 2025; Ray, 2025).

Çin ve Rusya'ya yönelik yaklaşım da tutarlılık açısından sorgulanmaktadır. Çin'e egemenliğe saygı mesajları verilirken ekonomik milliyetçilik araçlarıyla sınırlandırılması; ancak büyük güç rekabetinin stratejik merkeziliğinin belirsizleşmesi, bütüncül bir çerçeve eksikliği olarak görülmektedir (Froman, 2025; Yoo, 2025). Rusya bağlamında "stratejik istikrar" ve Ukrayna savaşının hızla sona erdirilmesi vurgusu ise, Avrupa güvenliğinin ikincil plana itildiği ve revizyonist risklerin hafife alındığı şeklinde yorumlanmıştır (Hansard, 2025; Gotkowska ve Kohut, 2025; Beaumont, 2025).

Belgenin bölgesel önceliklendirme mantığı da eleştirilmiştir. Batı Yarımküre en üst öncelik hâline getirilirken Afrika ve Orta Doğu görece marjinalleştirilmiş, kalkınma ve uzun vadeli istikrar perspektifinin zayıfladığı belirtilmiştir (Ray, 2025). Ayrıca, uzay gibi yükselen stratejik alanlara sınırlı yer verilmesi, önceliklendirme mantığının tartışmalı olduğu yönündeki değerlendirmeleri güçlendirmiştir (Guenther, 2025).

2025 NSS'ye yönelik eleştiriler ağırlıklı olarak normatif ve ittifak temelli kaygılar etrafında yoğunlaşsa da literatürde belgeyi daha olumlu bir çerçevede değerlendiren yaklaşımlar da mevcuttur. Bu değerlendirmeler öncelikle stratejinin üslup ve açıklık bakımından önceki NSS metinlerinden ayrıldığına işaret etmektedir. Belgenin kısa, doğrudan ve önceliklendirilmiş bir dil kullanması, ulusal çıkar kavramını geniş ve soyut değer kümeleri yerine somut kapasite ve güvenlik alanları üzerinden tanımlaması bazı yazarlar tarafından stratejik netlik olarak yorumlanmaktadır (Froman, 2025; Yoo, 2025).

İkinci olarak, belge ABD'nin Soğuk Savaş sonrası dönemde geliştirdiği küresel aşırı angajman pratiğini sorgulaması bakımından destek görmektedir. Özellikle amaç- araç uyumu vurgusu, ulusal gücün sınırlarının kabul edilmesi ve kaynak tahsisi ile stratejik hedefler arasında rasyonel bir denge kurulması gerektiğinin belirtilmesi, realist geleneğe daha yakın bir stratejik tutarlılık olarak değerlendirilmektedir. Bu perspektife göre NSS, Amerikan dış politikasında "her yerde liderlik" anlayışından ziyade seçici angajman ve önceliklendirme mantığını kurumsallaştırmaktadır (Froman, 2025; Yoo, 2025).

Ekonomik milliyetçilik ve sanayi politikası vurgusu da bazı yorumcular tarafından jeoekonomik rekabet çağının gerekliliklerine uygun bir uyarılma olarak görülmektedir. Kritik tedarik zincirlerinin güvenleleştirilmesi, üretim kapasitesinin yeniden inşası ve enerji bağımsızlığı gibi unsurların ulusal güvenlik perspektifiyle ilişkilendirilmesi, maddi güç unsurlarının stratejik planlamada merkezî konuma alınması anlamına gelmektedir. Bu yaklaşım, klasik liberal küreselleşme varsayımlarının aşındığı bir dönemde, devlet kapasitesinin yeniden inşasını önceleyen bir yönelim olarak okunmaktadır. Ayrıca müttefiklere yönelik yük paylaşımı talebinin ilkesel olarak yeni olmadığı; aksine uzun süredir ABD dış politikasının bir unsuru olduğu hatırlatılmaktadır. Bu bağlamda 2025 NSS'nin farkının, talebin kendisinden ziyade tonunda ve koşullandırma derecesinde olduğu ileri sürülmektedir. Bu değerlendirmeye göre belge, ABD'nin otomatik güvenlik sağlayıcı rolünü sorgulayarak ittifak ilişkilerini daha simetrik bir zemine taşımaya hedeflemektedir (Ray, 2025)

6. Hegemonya mı Stratejik Daralma mı? 2025 NSS'nin Neo-klasik Realist Çözümlemesi

2025 NSS'nin kısa fakat ideolojik olarak yoğunlaştırılmış yapısı, metni salt bir politika envanteri olmaktan öte, ABD'nin değişen uluslararası düzeni hangi kavramsal mercekten okuduğunu gösteren bir "stratejik çerçeveleme" belgesi hâline getirmektedir. Bu nedenle belgenin anlamı, hangi tehditlerin hangi öncelik sırasına yerleştirildiğinde; ittifakların hangi dil ve koşullulukla yeniden tarif edildiğinde; ekonomi, teknoloji ve egemenlik gibi temaların hangi güvenlik tanımı içinde birleştirildiğinde ortaya çıkmaktadır. Neo-klasik realizm açısından asıl soru; büyük güç rekabeti, tedarik bağımlılıkları, demokratik gerileme ve otoriter rejimlerin özgüven kazanması gibi sistemik baskıların, Trump yönetiminin liderlik algısı ve stratejik tahayyülü, bürokratik önceliklendirme ve kurumsal rekabet, iç siyasal mobilizasyon ihtiyaçları ve seçmen koalisyonunun beklentileri gibi ara değişkenlerden geçerek bu metindeki (bölgesel hiyerarşi, koşullu müttefiklik ve egemenlik merkezli güvenlik anlayışı biçiminde) nasıl "çıktıya" dönüştüğüdür. Dolayısıyla izleyen bölüm, 2025 NSS'de gözlenen daralma/yeniden konumlanma eğilimini tek başına "yapısal zorunlulukların" sonucu olarak kabul etmek yerine, bu zorunlulukların yönetim tarafından nasıl algılandığını, hangi söylemsel ve kurumsal filtrelerle yeniden anlamlandırıldığını ve nihayetinde hangi stratejik tercihlere tercüme edildiğini sistematik biçimde çözümlemeyi amaçlamaktadır.

Neo-klasik realizm perspektifinde dış politika çıktılarının yalnızca uluslararası sistemin güç dağılımı tarafından belirlenmediği, sistemik baskıların iç siyasal filtreler aracılığıyla yeniden anlamlandırılarak dış politika tercihinin dönüştüğünün savunulduğu yukarıda ifade edilmişti. Bu çerçevede 2025 NSS, uluslararası sistemdeki yapısal değişimlerin Trump yönetimi tarafından belirli liderlik algıları, iç siyasal öncelikler ve bürokratik tercihler üzerinden süzülmesinin ürünü olarak değerlendirilmelidir. Analitik olarak bu bölümde bağımsız değişken (uluslararası sistem baskıları), ara değişkenler (liderlik algısı, iç siyasal mobilizasyon ve bürokratik önceliklendirme) ve bağımlı değişken (2025 NSS’de somutlaşan stratejik yönelim) arasındaki nedensel bağ kurulmaktadır.

6.1. Uluslararası Sistem Baskıları

2025 NSS’nin ortaya çıktığı uluslararası bağlam, normatif uluslararası düzenin aşındığı, demokratik gerilemenin hızlandığı ve otoriter rejimlerin sistemik özgüven kazandığı bir tarihsel eşiktir. Güç dağılımındaki değişim ile normatif düzenin çözülmesi eş zamanlı ilerlemektedir. Maddi güç dağılımındaki kayma, teknolojik kapasitenin çağdaş hegemonik rekabetin belirleyici eksenine hâline gelmesiyle doğrudan ilişkilidir (Gönültaş, 2026). Yarı iletkenler ve ileri mikroçipler, yapay zekâdan otonom silah sistemlerine, füze savunma altyapılarından siber ağlara kadar modern askerî ve ekonomik gücün sinir sistemini oluşturmaktadır. Bu nedenle söz konusu sektörler sıradan ticari üretim alanları değil, stratejik üstünlüğün çekirdeğidir. Çin’in yüksek teknoloji üretiminde, kritik minerallerin işlenmesinde ve ileri sanayi kapasitesinde hızla konum kazanması, ABD açısından piyasa rekabetinden çok göreceli güç erozyonu anlamına gelmektedir. Güvenikleştirme eğilimi bu bağlamda ortaya çıkmıştır. Başka bir söyleyişle, tedarik zinciri bağımlılıkları hegemonik kapasitenin kırılabilirliği olarak yeniden yorumlanmıştır. Dolayısıyla yarı iletkenler, enerji teknolojileri ve kritik hammaddeler etrafında şekillenen politika seti, Çin’i dışlama refleksinden ibaret değildir. Askerî-teknolojik üstünlüğün maddi temellerini muhafaza etmeye dönük yapısal bir güç siyaseti tercihidir. Rekabet artık askerî kapasitenin ötesinde; üretim altyapısı, finansal sistem, teknoloji standartları ve veri hakimiyeti üzerinden tanımlanmaktadır. Bu durum ABD açısından jeoekonomik rekabeti birincil güvenlik meselesine dönüştürmüştür (Arslan, 2025b).

İkinci olarak Rusya- Ukrayna savaşı, Avrupa güvenliğini yeniden militarize etmiş ve NATO’nun caydırıcılık rolünü fiilen canlandırmıştır. Ancak bu savaş aynı zamanda Batı ittifakının dayanıklılığını test etmiş, enerji bağımlılığı, savunma kapasitesi ve yük paylaşımı konularındaki kırılabilirlikleri görünür kılmıştır (Ministry of Defence, 2025). ABD açısından bu tablo, Avrupa’da askerî angajmanı sürdürme zorunluluğu ile Hint-Pasifik’te Çin’i dengeleme gereği arasında çift yönlü bir stratejik zorlanma yaratmıştır.

Üçüncü ve daha derin boyut ise normatif alandaki gerilemedir. Son on yılda demokrasi göstergelerinde yaşanan düşüş, insan hakları ihlalleri ve seçim güvenliği tartışmalarında yaşanan artış, hukukun üstünlüğü alanındaki gerilemeler ve liberal kurumlara duyulan güvenin azalması, uluslararası düzenin değer temelli meşruiyetini zayıflatmıştır (Katsambekis, 2023, s. 428; Roberts ve Oosterom, 2025, s. 860). Otoriter rejimler alternatif yönetim modellerini küresel ölçekte daha görünür ve savunulabilir hâle getirmiştir. Çin’in kalkınmacı-otoriter modeli ve Rusya’nın revizyonist güvenlik anlayışı, liberal-demokratik düzenin evrenselliğine meydan okuyan sistemik alternatifler üretmektedir (Ambrosio, 2010, s. 375; Ministry of Defence, 2025). Bu normatif erozyonun, ABD üzerinde stratejik bir baskı yarattığı anlaşılmaktadır. Zira liberal uluslararası düzenin çözülmesi, ABD ve müttefiklerinin II. Dünya Savaşı sonrası inşa ettiği kurumsal mimarinin meşruiyet zeminini daraltmaktadır. İnsan hakları, demokrasi ve çok taraflılık söyleminin küresel çekiciliğinin azalması, hegemonik liderliğin maliyetini artırmakta ve normatif araçların etkinliğini sınırlandırmaktadır. Ayrıca küresel ekonomik karşılıklı bağımlılık da güvenlik üretici bir mekanizma olmaktan çıkarak kırılabilirlik kaynağı olarak yeniden yorumlanmaktadır. Enerji arz

güvenliği, kritik madenlere erişim, lojistik hatların güvenliği ve finansal yaptırım mekanizmalarının sürdürülebilirliği gibi alanlar artık jeopolitik hesaplamaların merkezindedir. Dolayısıyla, liberal ekonomik entegrasyonun artık otomatik istikrar üretmediği, aksine stratejik bağımlılıklar yarattığı yönünde bir kanaat güçlenmiştir.

Neoklasik realizm açısından bakıldığında, bu sistemik baskılar ABD'nin stratejik ufkunu belirleyen yapısal sınırları çizmektedir. Ancak bu baskılar, dış politika tercihlerinin yönünü tek başına tayin etmez. Aynı güç dağılımı ve aynı normatif erozyon ortamı altında bir yönetim küresel liderliği tahkim etmeyi seçebilirken, bir başka yönetim bölgesel daralma ve seçici angajman yoluna gidebilir. Nitekim 2022 NSS ile 2025 NSS arasındaki fark, bu yapısal koşulların farklı iç siyasal ve liderlik filtreleri aracılığıyla farklı stratejik çıktılara dönüştürüldüğünü göstermektedir.

6.2. İç Siyasal Filtreler

2025 NSS'nin içeriği incelendiğinde, sistemik baskıların üç temel ara değişken üzerinden dönüştüğü görülmektedir: (i) liderlik algısı ve stratejik dünya görüşü, (ii) seçim koalisyonu ve iç siyasal mobilizasyon ihtiyaçları, (iii) bürokratik-örgütsel önceliklendirme.

6.2.1. Liderlik Algısı ve Stratejik Tahayyül

Neoklasik realizmin temel varsayımlarından biri, uluslararası sistemdeki güç dağılımının dış politika yönelimlerini doğrudan belirlemediği, bu yapısal baskıların liderler ve karar alıcı elitler tarafından algısal ve kurumsal filtrelerden geçirilerek dış politika çıktısına dönüştüğü yönündedir. Singer'ın analiz düzeyleri ayrımı (1961) ve Rose'un ara değişken vurgusu (1998), sistemik zorunluluk ile politika tercihi arasındaki bu dolaylı ilişkiye işaret etmektedir. Benzer biçimde Snyder, Bruck ve Sapin'in erken dönem dış politika analizi çalışmaları (1954), karar alıcıların tehditleri nasıl tanımladıklarının, hangi değer ve kimlik çerçevesi içinde anlamlandırdıklarının politika davranışı üzerinde belirleyici olduğunu ortaya koymuştur. Bu çerçevede lider algısı, sistem baskılarını yeniden çerçeveleyen kurucu bir değişken olarak ele alınmalıdır.

2025 Ulusal Güvenlik Stratejisi bu açıdan okunduğunda, uluslararası sistemdeki büyük güç rekabetinin (özellikle Çin'in yükselişi ve Rusya'nın revizyonist politikaları) salt maddi bir güç dengesi problemi olmaktan çok, daha geniş bir "egemenlik" ve "medeniyet" krizi anlatısı içinde yeniden tanımlandığı görülmektedir. Belge, stratejik tahayyülünü yalnızca bu aktörler üzerinden kurmamaktadır. Bunun yerine sınır kontrolü, göç, kültürel çözümler, ulusal kimliğin aşınması ve ekonomik bağımlılık gibi temaları güvenlik söyleminin merkezine yerleştirmektedir. Bu durum, tehdit algısının yönetici elitin normatif öncelikleri doğrultusunda genişletildiğini göstermektedir.

Goldgeiger ve Tetlock'ın (2001) işaret ettiği sınırlı rasyonalite ve algısal çerçeveleme yaklaşımları açısından değerlendirildiğinde, 2025 NSS'de gözlenen bölgesel daralma ve koşullu müttefiklik anlayışı ABD'nin küresel rolüne ilişkin öznel değerlendirmelerin ürünüdür. Edelstein'in vurguladığı üzere (2002) devletler diğer aktörlerin niyetlerini yalnızca maddi kapasite üzerinden değil, geçmiş deneyimler ve lider eğilimleri aracılığıyla okurlar. 2025 NSS'de Avrupa'nın "medeniyet krizi" söylemi üzerinden tasvir edilmesi ya da küresel kurumların egemenliği aşındıran yapılar olarak kodlanması, sistemik zorunluluktan çok belirli bir liderlik tahayyülünün dış politika metnine yansımalarıdır. Bu bağlamda liderlik algısı iki düzeyde belirleyici olmuştur. İlk olarak, Amerikan hegemonyasının maliyetine ilişkin değerlendirme değişmiştir. Soğuk Savaş sonrası dönemin küresel liderlik anlayışı, 2025 NSS'de sürdürülemez bir aşırı angajman olarak yeniden yorumlanmaktadır. İkinci olarak, ulusal çıkar tanımları daraltılmıştır. "Ulusal güvenlik" kavramı sınır, egemenlik ve ekonomik üretim kapasitesi etrafında

yeniden tanımlanmıştır. Bu yeniden tanımlama, sistemik baskıların iç siyasal ve ideolojik çerçevede farklı yorumlanmasından kaynaklanmaktadır.

Rathbun'un (2008) neo-klasik realizme yönelttiği, içsel değişkenlerin çoğu zaman yüzeysel kaldığı eleştirisi bu vakada aşılabilir görünmektedir. Zira 2025 NSS örneği, maddi güç ile dış politika çıktısı arasındaki ilişkinin liderlik tahayyülü aracılığıyla kurulduğunu somut biçimde göstermektedir. Zira, güç dengesi mantığı tamamen terk edilmemiştir ancak bu mantık küresel sistem ölçeğinden bölgesel ve seçici angajman ölçeğine indirgenmiştir. Bu tercih, sistem baskısının ortadan kalkmasından değil, liderliğin bu baskıyı nasıl önceliklendirdiğinden kaynaklanmaktadır. Maddi kapasite açısından ABD hâlâ küresel ölçekte belirleyici bir aktör konumundadır ancak bu kapasitenin nasıl kullanılacağına ilişkin stratejik tahayyül daralmıştır. Dolayısıyla 2025 NSS'nin neoklasik realizmin öngördüğü biçimde, sistemsel zorunluluk ile iç siyasal algı arasındaki gerilim hattında üretilmiş bir belge olduğu ifade edilebilir.

6.2.2. Seçim Koalisyonu ve İç Siyasal Mobilizasyon

Donald Trump'ın her iki seçim kampanyası da küreselleşmenin olumsuz etkilendiği beyaz işçi sınıfı seçmenlerin ekonomik ve kültürel kaygılarını merkeze alan bir söylem üzerine inşa edilmiştir. Sanayisizleşme, üretimin yurtdışına kayması ve orta sınıfın görece gelir kaybı gibi temalar, “unutulmuş Amerikalılar” vurgusuyla birlikte popülist bir çerçeveye yerleştirilmiş; ekonomik milliyetçilik, adil olmayan ticaret anlaşmalarının feshi ve yerli üretimin yeniden canlandırılması vaatleri kampanyanın temel eksenini oluşturmuştur. Bu ekonomik eleştiriler, göç karşıtlığı ve sınır güvenliği söylemiyle bütünleştirilerek kültürel ve demografik değişime yönelik kaygılarla ilişkilendirilmiş; yasa dışı göçün iş piyasası, kamu güvenliği ve ulusal egemenlik üzerindeki etkileri kampanya retoriklerinin merkezine taşınmıştır (Carnes ve Lupu, 2021; Autor vd., 2020). Trump başkan seçildikten sonra ise bu söylem ve eleştiri ve vaatlerin, NSS'de ekonomik araçların (tarifeler, tedarik zinciri güvenliği, yeniden sanayileşme) ulusal güvenliğin merkezine yerleştirilmesi ve uluslararası kurumlara yönelik şüpheciliğin kurumsallaştırılması biçiminde dış politikaya yansıdığı görülmektedir. 2025 NSS'de göç, sınır güvenliği, ekonomik milliyetçilik ve adil yük paylaşımı gibi temaların merkezi konumu, dış politikanın iç siyasal meşruiyet üretim mekanizmalarıyla doğrudan bağlantılı olduğunu göstermektedir. Zira, neo-klasik realist perspektiften bakıldığında, dış politika tercihlerinin sürdürülebilirliği, iç siyasal destek kapasitesine bağlıdır.

Neo-klasik realizm yaklaşımı açısından dış politika tercihlerinin anlaşılabilmesi için liderlik algısı ile birlikte, liderliği mümkün kılan iç siyasal koalisyonun yapısına da bakmak gerekir. 2025 NSS'nin ortaya çıktığı iç siyasal bağlam, küreselleşmenin kazananları ile kaybedenleri arasındaki derinleşen sosyo-ekonomik ayrışma, sanayisizleşme sürecinden olumsuz etkilenen orta sınıf kesimlerin memnuniyetsizliği ve demografik dönüşümlere yönelik kültürel kaygılarla şekillenmiştir. Özellikle beyaz, kırsal ve sanayi sonrası bölgelerde yaşayan seçmen gruplarının, ekonomik güvencesizlik ve kültürel dışlanmışlık algısı üzerinden mobilize edilmesi, dış politikanın da “ulusal egemenliği yeniden tesis etme” ve “küresel yükleri azaltma” söylemiyle yeniden çerçevelenmesine zemin hazırlamıştır. Bu bağlamda dış politika, iç toplumsal kimlik ve statü tartışmalarının da bir uzantısı hâline gelmiştir. Trump yönetiminin çevresinde şekillenen ideolojik ekosistem de bu dönüşümde belirleyici olmuştur. Bu çevre, klasik muhafazakâr Atlantikçi çizgiden ziyade, egemenlikçi, ulus-devlet merkezli ve çok taraflı kurumlara şüpheyle yaklaşan bir dünya görüşünü benimsemektedir (Belhaj, 2024; Patrick, 2025; Jasmin ve Hosen, 2025). Keza, Avrupa'daki popülist ve milliyetçi hareketlere yönelik söylemsel yakınlık, liberal düzenin normatif çerçevesine karşı duyulan mesafenin bir yansıması olarak okunabilir (Henley, 2025). Bu durum, dış politika söyleminin değer temelli dayanışmadan kültürel ve medeniyetçi bir dile kaymasına neden

olmuş, Avrupa'nın demografik ve toplumsal dönüşümleri güvenlik tartışmasının bir parçası hâline getirilmiştir. Neo-klasik realist açıdan bakıldığında bu eğilim, sistemik tehdit algısının ideolojik filtreler aracılığıyla yeniden yorumlandığını göstermektedir. Ayrıca Rusya ve Avrupa güvenliği bağlamında gözlenen söylemsel farklılaşma da liberal müdahaleciliğe ve demokrasi ihracı politikalarına duyulan ideolojik mesafeden kaynaklanmaktadır. Dış politika elitleri arasında Soğuk Savaş sonrası dönemin "liberal hegemonya" anlayışına yönelik eleştiriler güç kazanmış, bu yaklaşım ABD'nin aşırı yayılmasına ve iç ekonomik maliyetlerin artmasına yol açan bir stratejik hata olarak sunulmuştur. Bu ideolojik yeniden konumlanma, 2025 NSS'de büyük güç rekabetinin normatif değil daha dar ekonomik ve bölgesel bir çerçevede ele alınmasına zemin hazırlamıştır.

Son olarak kültürel muhafazakârlık ve dini referansların iç siyasal mobilizasyonda oynadığı rolün, strateji belgesinin diline dolaylı biçimde yansıdığını da belirtmek gerekir. Ulusal kimlik, medeniyet ve toplumsal bütünlük vurguları, güvenliğin aynı zamanda kültürel bir mesele olarak sunulmasına katkı sağlamıştır. Ancak bu unsurlar, dış politika çıktısını doğrudan belirleyen bağımsız faktörler değildir. Liderlik algısı ve seçmen tabanının hassasiyetleri aracılığıyla işleyen ara değişkenlerdir. Bu durum, neo-klasik realizmin öngördüğü üzere, sistem baskılarının iç siyasal kimlik ve ideolojik çerçeveler tarafından yeniden yorumlanarak dış politika tercihinin yönünü göstermektedir.

6.2.3. Bürokratik Önceliklendirme ve Kurumsal Yeniden Dengeleme

Neo-klasik realist perspektiften bakıldığında, bağımlı değişken sistemik zorunlulukların otomatik yansıması olmayıp aksine sistem baskılarının, liderlik algısı, ideolojik öncelikler ve bürokratik rekabet süreçleri aracılığıyla yeniden çerçevelenmesidir. Bu çalışmanın konusu olan 2025 NSS, Amerikan maddi kapasitesinin azalmasından çok, bu kapasitenin hangi araçlar ve hangi kurumlar aracılığıyla kullanılacağına ilişkin iç siyasal ve kurumsal tercihlerdeki değişimi yansıtmaktadır. Bu da dış politika çıktısının, yapısal koşullar kadar devlet içi güç dağılımı ve karar süreçleri tarafından şekillendirildiğini göstermektedir. Söz gelimi, 2025 NSS'de diplomatik ve normatif araçlara kıyasla savunma, sınır güvenliği ve ekonomik baskı enstrümanlarının belirgin biçimde ön plana çıkması ideolojik bir tercih olmakla birlikte devlet içi kurumsal rekabetin ve karar süreçlerinin somut bir çıktısı olarak da okunabilir. Neo-klasik realizmin öngördüğü üzere sistem düzeyindeki baskılar dış politikayı doğrudan belirlemez. Zira, bu baskılar, liderlik algıları ve bürokratik yapılar aracılığıyla süzülerek politika çıktısına dönüşür. 2025 NSS bu filtrasyon sürecinin tipik bir örneğini sunmaktadır.

Strateji belgesinde güvenliğin nasıl tanımlandığı kurumlar arası ağırlık merkezinin hangi alanlara kaydığının da bir yansımasıdır. Zira, NSC koordinasyonunda güvenliğin dar anlamda egemenlik, sınır kontrolü ve iç düzen perspektifiyle yeniden tanımlanması, kurumlar arası güç dağılımında kaymaya yol açmıştır. Savunma Bakanlığı, İç Güvenlik Bakanlığı ve ticaret/ekonomi bürokrasisi politika üretim sürecinde daha merkezi bir konuma yükselirken; Dışişleri Bakanlığı, USAID ve çok taraflı diplomasi kanallarının görece etkisi azalmıştır. Ortaya çıkan tablo, Allison'ın bürokratik siyaset modelinin de işaret ettiği gibi (1971), dış politikanın "tekil ve tamamen rasyonel bir devlet akli" tarafından belirlenmediğini; aksine farklı kurumların kendi yetki alanlarını, bütçelerini ve kurumsal önceliklerini koruma ve genişletme çabaları üzerinden şekillendiğini göstermektedir.

Principal-agent yaklaşımı açısından değerlendirildiğinde ise başkan (principal) ile dış politika bürokrasisi (agent) arasındaki ilişkinin yeniden kurgulandığı görülmektedir. Trump yönetimi, yerleşik dış politika elitlerine ve kurumsal bürokrasiye yönelik güvensizlik nedeniyle, karar alma ve strateji üretim süreçlerini daha dar, daha merkezileşmiş ve kişisel sadakat temelinde şekillenen bir kadro üzerinden yürütme eğilimi göstermiştir. Bu durum, bürokratik filtrelerin kurumsal rekabetin dışında, liderliğin bilinçli

yeniden yapılandırma tercihleriyle dönüştüğüne ve bürokratik otonominin sınırlandırılması ve karar alma süreçlerinin merkezileştirilmesi anlamına gelmektedir. Sonuçta ortaya çıkan strateji, geniş kurumsal mutabakatın ürünü olan bir belge olmaktan çok, yürütme organının daraltılmış güvenlik önceliklerini yansıtan bir metin görünümü vermektedir. Kaynak tahsisi ve gündem belirleme süreçleri bu yeniden dengelemenin maddi göstergeleridir. Sınır güvenliği, göç kontrolü, tarifeler, ekonomik yaptırımlar ve tedarik zinciri güvenliği gibi başlıkların stratejide merkezi yer tutması; buna karşılık uzay güvenliği, küresel kalkınma, iklim diplomasisi ve uzun vadeli kapasite inşası gibi alanların sınırlı biçimde ele alınması, sistem baskılarının eşit biçimde değil, belirli kurumsal kanallar üzerinden önceliklendirildiğini göstermektedir. Örneğin uzayın NATO tarafından operasyonel alan olarak tanımlandığı ve Çin'in anti-uydu kapasitesini geliştirdiği bir dönemde, NSS'nin uzay boyutuna sınırlı yer ayırması gündem belirleme gücünün hangi kurumsal aktörlerde yoğunlaştığıyla açıklanabilir.

6.3. Dış Politika Çıktısı Olarak 2025 NSS

Yukarıda tanımlanan sistem baskıları ve iç siyasal filtreler birlikte değerlendirildiğinde, 2025 NSS'nin üç temel dış politika çıktısı ürettiği görülmektedir: (i) egemenlik merkezli yeniden konumlanma, (ii) koşullu müttefiklik ve yük paylaşımı ağları, (iii) ekonomik araçların stratejik merkezileşmesi.

Birincisi, yani egemenlik vurgusunun stratejinin normatif omurgası hâline gelmesi, liberal uluslararasılığın yerini daha dar ve seçici bir angajman anlayışına bıraktığını göstermektedir. Bu tercih, sistemdeki güç dağılımının zorunlu bir sonucu değil; bu dağılımın ABD iç siyasal bağlamında "aşırı yayılma" ve "malîyet yükü" olarak yorumlanmasının ürünüdür. İttifak ilişkilerinin değer temelli dayanışma yerine işlemci ve koşullu bir zeminde yeniden formüle edilmesi şeklinde tanımlanan diğer dış politika çıktısı ise neo-klasik realizmin ittifakların hegemonik gücün iç önceliklerine bağlı olarak yeniden tanımlanabileceği yönündeki varsayımını doğrulamaktadır. NATO bağlamında savunma harcamalarına yapılan güçlü vurgu ve Avrupa güvenliğinin bölgesel sorumluluk çerçevesine itilmesi, sistemsel tehdidin varlığına rağmen angajman düzeyinin iç siyasal filtrelerce daraltıldığını göstermektedir. Son çıktı ise yani ekonomik güvenliğin ulusal güvenliğin merkezine yerleştirilmesi ise büyük güç rekabetinin ideolojik bir bloklaşma yerine ticaret, teknoloji ve üretim kapasitesi üzerinden tanımlandığını ortaya koymaktadır. Bu durum, sistem baskılarının ekonomik milliyetçi bir çerçevede yeniden kodlandığını göstermektedir. Sonuç olarak 2025 NSS, uluslararası sistemdeki güç kaymalarının Trump yönetiminin liderlik algısı, iç siyasal öncelikleri ve bürokratik tercihlerince filtrelenerek yeniden üretilmiş bir dış politika çıktısı olarak değerlendirilebilir.

Sonuç

2025 NSS neo-klasik realist perspektiften değerlendirildiğinde, iki katmanlı bir stratejik yeniden yönelime işaret etmektedir. Bu çerçevede ilk katman, Singer'ın (1961) ortaya koyduğu *analiz düzeyleri* ayrımına uygun biçimde, uluslararası sistemin yapısal koşullarının ABD tarafından yeniden yorumlanmasıdır. 2025 NSS, Çin ve Rusya'yı açık ve tutarlı biçimde sistemik rakipler olarak merkeze alan bir güç dengesi anlatısı kurmak yerine, bölgesel önceliklendirme, egemenlik normları ve seçici angajman üzerinden şekillenen daha dar bir stratejik ufuk sunmaktadır. Bu durum, sistemik baskıların tek başına dış politika yönelimini belirlemediğini; aksine bu baskıların devlet elitleri tarafından süzülerek yeniden anlamlandırıldığını göstermektedir. İkinci katman ise neo-klasik realizmin ayırt edici unsuru olan *ara değişkenlerin* strateji üretim sürecindeki belirleyici rolüne ilişkin olup Trump yönetiminin liderlik algıları-tahayyülü, ideolojik öncelikleri ve iç politik mobilizasyon ihtiyaçları (seçmen temelli öncelikler), strateji belgesinin normatif ve operasyonel çerçevesine doğrudan nüfuz ettiği ve belgenin yönünü belirlediği söylenebilir. Dolayısıyla 2025 NSS, Rose'un (1998) vurguladığı üzere, maddi güç kapasitesi ile dış politika

çıktıları arasındaki ilişkinin *iç siyasal filtreler* aracılığıyla kurulduğu bir örnek teşkil etmektedir. Ezcümle, önceki dönemlerin çok taraflılık, uluslararasılık ve ortak tehdit algısı üzerine kurulu söylem yerini; egemenlik vurgusu, koşullu müttefiklik ve çıkar-temelli angajman anlayışına bırakmıştır.

Belge aynı zamanda ABD'nin bölgesel önceliklendirme mantığını da yeniden yapılandırmaktadır. Batı Yarımküre'nin birincil güvenlik alanı olarak tanımlanması ve Monroe Doktrini'ne "Trump Corollary" eklenmesi, ABD'nin küresel angajmanını bölgesel bir daralma üzerinden yeniden kurguladığını göstermektedir. Hint-Pasifik askeri ve teknolojik açıdan önemini korurken, Avrupa güvenliği giderek koşullu ve ikincil bir sorumluluk alanı olarak çerçevelenmektedir. Bu durum ise neo-klasik realizmin ittifakların salt yapısal tehditler dışında, hegemon gücün iç siyasal önceliklerine de bağlı olarak şekillendiği yönündeki varsayımını doğrulamaktadır.

Bulgular birlikte değerlendirildiğinde, 2025 NSS'nin uluslararası sistemi bütünüyle kaotik bir düzene sürüklemeyi hedefleyen bir "düzensizlik stratejisi" olmadığı, ancak II. Dünya Savaşı sonrası inşa edilen kurallara dayalı liberal düzenin normatif ve kurumsal sütunlarını bilinçli biçimde zayıflatan bir yeniden çerçevelene girişimi olduğu görülmektedir. Nitekim ortaya çıkan bulgular; egemenlik, ulusal çıkar ve bölgesel önceliklendirme kavramlarının belirgin biçimde merkezileştiğini; buna karşın demokrasi, çok taraflılık ve ortak tehdit söyleminin önceki belgelere kıyasla geri plana itildiğini ortaya koymaktadır. Bu kavramsal kayma, düzenin ideolojik içeriğinin daraltılması ve araçsallaştırılması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla 2025 NSS, sistemin yapısal dağılımını dönüştüren bir kırılmadan çok, ABD'nin o sistem içindeki rol algısının ve normatif angajman düzeyinin yeniden tanımlanmasına işaret etmektedir. Bu bağlamda makalenin başlığında sorulan "Düzen mi Düzensizlik mi?" sorusunun yanıtı ikili bir nitelik taşımaktadır: 2025 NSS küresel düzeni bütünüyle reddetmemekte; ancak liberal, kurallara dayalı ve değer temelli düzen anlayışını dar egemenlikçi ve işlemci bir güvenlik mimarisine ikame etmektedir. Bu durum uluslararası sistemde tam bir düzensizlik değil, daha parçalı, daha koşullu ve normatif içeriği zayıflamış bir düzen formuna geçiş anlamına gelmektedir.

Sonuç olarak 2025 NSS, ABD dış politikasında normatif ve kurumsal bir geri çekilme ile egemenlik merkezli bir stratejik yeniden konumlanmayı aynı anda içeren bir dönüşüme işaret etmektedir. Bu dönüşüm, ABD'nin maddi kapasitesinin nasıl kullanılacağına ilişkin siyasal iradenin daralmasıyla ilgilidir ve neo-klasik realist açıdan bakıldığında, bu durum Amerikan hegemonyasının mutlak bir gerilemesinden çok, hegemonik kırılmanın derinleştiğini göstermektedir. Transatlantik güvenlik mimarisi açısından ise bu eğilim, askerî kapasitenin ötesinde, ittifakın normatif ve siyasal bütünlüğünü aşındıran yapısal bir belirsizlik üretmektedir.

Kaynaklar

ABD, NATO'dan 2027'de çekilme sinyali verdi. (2025). *DW Türkçe*.
<https://www.dw.com/tr/abd-natodan-2027de-%C3%A7ekilme-sinyali-verdi/a-75040235>

Ambrosio T. (2010). Constructing a framework of authoritarian diffusion: Concepts, Dynamics, And Future Research, *International Studies Perspectives*, 11(4), 375–392.
<https://doi.org/10.1111/j.1528-3585.2010.00411>

Arslan, U. (2025a). *Strateji belgeleri ekseninde Birleşik Krallık dış politikası*. NEU Press.

Arslan, U. (2025b). Küresel teknoloji standartları ve jeopolitik rekabet: 5G ve yapay zekâ üzerinde kural koyma mücadelesi. *Ufuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 14(28), 227-264.
<https://doi.org/10.58635/ufuksbedergi.1798697>

Autor, D., Dorn, D., Hanson, G., & Majlesi, K. (2020). Importing political polarization? The electoral consequences of rising trade exposure. *American Economic Review*, 110(10), 3139–3183. <https://doi.org/10.1257/aer.20170011>

Baylis, J. & Owens, P. (2008). *The globalization of world politics*. Oxford University Press.

Beaumont, P. (2025). New Trump doctrine identifies ‘weak’ Europe’s problem: Not enough racism. *The Guardian*. <https://www.theguardian.com/us-news/2025/dec/09/trump-europe-national-security-strategy>

Belhaj, F. (2024). *The New Trump Administration: Selective multilateralism and the New South’s challenge for global relevance*. Policy Center for the New South.

Cambridge University Press. (2025). Strategic. İçinde *Cambridge Dictionary*. <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/strategic>

Carnes, N., & Lupu, N. (2021). The White Working Class and the 2016 Election. *Perspectives on Politics*, 19(1), 55–72. <https://doi.org/10.1017/S1537592720001267>

Cooley, A. (2015). Authoritarianism goes global: Countering democratic norms. *Journal of Democracy*, 26(3), 49-63. <https://doi.org/10.1353/jod.2015.0049>

Devlen, B. & Özdamar, Ö. (2009). Neoclassical realism and foreign policy crises. içinde A. Freyberg-Inan, E. Harrison, ve P. James (Ed.), *Rethinking realism in international relations: Between tradition and innovation* (ss. 137–158). Johns Hopkins University Press.

Dilmaç, A. (2024). *Ulusal güvenlik stratejisi belgeleri üzerinden Amerika Birleşik Devletleri dış politikası ve uluslararası sistemin analizi* (Doktora tezi). Akdeniz Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Donnelly, J. (2024). Realizm. İçinde S. Burchill & A. Linklater (Eds.), *Uluslararası ilişkiler teorileri* (M. A. Ağcan & A. Aslan, çev.), (ss. 53–84). Küre Yayınları.

Doyle, R. B. (2007). The U.S. national security strategy: Policy, process, problems. *Public Administration Review*, 67(4), 624–629. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6210.2007.00748.x>

Dunne, T., & Schmidt, B. C. (2021). Realizm. İçinde J. Baylis, S. Smith, & P. Owens (Ed.), *Küreselleşen dünya siyaseti* (H. B. Yalçın ve diğerleri, Çev., ss. 179–198). Küre Yayınları.

Edelstein, D. M. (2002). Managing uncertainty: Beliefs about intentions and the rise of great powers. *Security Studies*, 12(1), 1–40.

Ernst, M. A. (2025). The “Trump Corollary” in the U.S. security strategy brings a new focus on Latin America- but it is a disordered plan. *Chatham House*. <https://www.chathamhouse.org/2025/12/trump-corollary-us-security-strategy-brings-new-focus-latin-america-it-disordered-plan>

Ersoy, E. (2015). Realizm. içinde R. Gözen (Ed.), *Uluslararası ilişkiler teorileri*. İletişim Yayınları.

Froman, M. (2025). Reflections on Trump’s National Security Strategy. *Council on Foreign Relations*. <https://www.cfr.org/article/reflections-trumps-national-security-strategy>

Glenn, J. (2009). Realism versus strategic culture: Competition and collaboration? *International Studies Review*, 11(3), 523–551. <https://doi.org/10.1111/j.1468-2486.2009.00872.x>

Goldgeier, J. M., & Tetlock, P. E. (2001). Psychology and international relations theory. *Annual Review of Political Science*, 4, 67–92. <https://doi.org/10.1146/annurev.polisci.4.1.67>

Gotkowska, J. & Kohut, A. (2025). *The new U.S. National Security Strategy: A manifesto for a sovereign America in a multipolar world*. OSW. <https://www.osw.waw.pl/en/publikacje/analyses/2025-12-08/new-us-national-security-strategy-a-manifesto-a-sovereign-america-a>

Gönültaş, B. (2026). Mühim Güvenlik Raporu 2026'da küresel düzenin "yıkım altında" olduğu belirtildi. *Anadolu Ajansı*. <https://www.aa.com.tr/tr/dunya/munih-guvenlik-raporu-2026da-kuresel-duzenin-yikim-altinda-oldugu-belirtildi/3824874>

Guenther, M. (2025.). Trump's national security strategy ignores space. *SpaceNews*. <https://spacenews.com/trumps-national-security-strategy-ignores-space/>

Gülmez, S. B. & Buhari Gülmez, D. (2022). Dış politika analizi: Teorik yaklaşımlar. içinde B. B. Coşkun ve İ. Rüma (Ed.), *Dış politika analizi: Konu, kuram, yöntem* (2nd ed.). İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları.

Hansard. (2025). U.S. National Security Strategy. *Hansard*, 777. <https://hansard.parliament.uk/commons/2025-12-11/debates/4281DC21-390D-44E2-8EA6-EE827414E718/USNationalSecurityStrategy>

Harding, E. (2025). The National Security Strategy: The good, the not so great, and the alarm bells. *CSIS*. <https://www.csis.org/analysis/national-security-strategy-good-not-so-great-and-alarm-bells>

Henley, J. (2025). Trump is waging culture war on Europe by promoting rightwing allies, report finds. *The Guardian*, <https://www.theguardian.com/world/2025/sep/23/trump-culture-war-europe-promoting-rightwing-allies-report-finds?utm>

Jasmin, I. A. & Hosen, I. (2025). *Trump 2.0: Redefining America's role in the global order*. *International Politics and Society* (Springer).

Joint Chiefs of Staff. (2011). *Dictionary of military and associated terms*. Department of Defense.

Katsambekis, G. (2023), Mainstreaming authoritarianism. *The Political Quarterly*, 94(3) 428-436. <https://doi.org/10.1111/1467-923X.13299>

Kirby, P. (2025). Trump says Nato's new 5% defence spending pledge a 'big win', *BBC News*. <https://www.bbc.com/news/articles/cj4en8djwyko>

Levitsky, S., & Way, L. A. (2010). *Competitive authoritarianism: Hybrid regimes after the Cold War*. Cambridge University Press.

Lobell, S. E., Ripsman, N. M. & Taliaferro, J. W. (2009). Introduction: Neoclassical realism, the state, and foreign policy. içinde S. E. Lobell, N. M. Ripsman ve J. W. Taliaferro (Eds.), *Neoclassical realism, the state, and foreign policy* (ss. 1-41). Cambridge University Press.

Millî Eğitim Bakanlığı. (2000). *Örnekleriyle Türkçe sözlük*. MEB Basımevi.

Ministry of Defence. (2025) *The Strategic Defence Review 2025 - Making Britain Safer: secure at home, strong abroad*.

Oxford University Press. (2025). Strategic. İçinde *Oxford English Dictionary*. https://www.oed.com/dictionary/strategic_adj

Patrick, S. (2025). The death of the world America made. *Carnegie Endowment for International Peace*. <https://carnegieendowment.org/emissary/2025/02/trump-executive-order-treaties-organizations?utm>

Puddington, A. (2017). Breaking down democracy: Goals, strategies, and methods of modern authoritarians. Freedom House. <https://freedomhouse.org/report/special-report/2017/breaking-down-democracy>

Rathbun, B. C. (2008). A rose by any other name: Neoclassical realism as the logical and necessary extension of structural realism. *Security Studies*, 17(2), 294-321. <https://doi.org/10.1080/09636410802098917>

Ray, C. A. (2025). The new U.S. National Security Strategy: A transactional document that marginalizes Africa. *Foreign Policy Research Institute*. <https://www.fpri.org/article/2025/12/the-new-national-security-strategy/>

Roberts, T., & Oosterom, M. (2025). Digital authoritarianism: a systematic literature review. *Information Technology for Development*, 31(4), 860-884. <https://doi.org/10.1080/02681102.2024.2425352>

Rose, G. (1998). Neoclassical realism and theories of foreign policy. *World Politics*, 51(1), 144-172.

Salajan, F. D., & Jules, T. D. (2024). The global resurgence of authoritarianism and its existential threats to education: Implications for scholarship in comparative and international education. *Comparative Education Review*, 68(3), 319- 344. <https://doi.org/10.1086/732119>

Singer, J. D. (1961). The level-of-analysis problem in international relations. *World Politics*, 14(1), 77-92.

Snyder, R. C., Bruck, H. W., & Sapin, B. (1954). Decision-making as an approach to the study of international politics. *Princeton University Center of International Studies*.

Türk Dil Kurumu. *Güncel Türkçe sözlük*. <https://sozluk.gov.tr/>

The White House. (1995). *A national security strategy of engagement and enlargement*. <https://history.defense.gov/Portals/70/Documents/nss/nss1995.pdf>

The White House. (1998). *A national security strategy for a new century*. <https://history.defense.gov/Historical-Sources/National-Security-Strategy/>

The White House. (2002). *The National Security Strategy of the United States of America*. <https://history.defense.gov/Historical-Sources/National-Security-Strategy/>

The White House. (2006). *The National Security Strategy of the United States of America*. <https://history.defense.gov/Historical-Sources/National-Security-Strategy/>

The White House. (2010). *National Security Strategy*. <https://history.defense.gov/Historical-Sources/National-Security-Strategy/>

The White House. (2015). *National Security Strategy*. <https://history.defense.gov/Historical-Sources/National-Security-Strategy/>

The White House. (2022). *National Security Strategy*. <https://bidenwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2022/10/Biden-Harris-Administrations-National-Security-Strategy-10.2022.pdf>

The White House. (2025). *National Security Strategy of the United States of America*. <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>

U.S. Congress. (1986). *H.R. 3622 - Goldwater-Nichols Department of Defense Reorganization Act of 1986*. Congress.gov. <https://www.congress.gov/bill/99th-congress/house-bill/3622>

Walker, C. (2025). J. D. Vance met with German neo-Nazi party leader Alice Weidel. *Truthout*. <https://truthout.org/articles/j-d-vance-met-with-german-neo-nazi-party-leader-alice-weidel/>

Waltz, K. N. (1979). *Theory of international politics*. Addison-Wesley.

Yoo, J. (2025). The Trump National Security Strategy is good, bad, and ugly all at once. *Civitas Institute*. <https://www.civitasinstitute.org/research/the-trump-national-security-strategy-is-good-bad-and-ugly-all-at-once>

Extended Abstract

This article examines the implications of the 2025 United States National Security Strategy (NSS) for the transatlantic security architecture through the analytical lens of neo-classical realism. Departing from conventional assessments that frame U.S. strategic documents primarily as reflections of systemic power competition, the study argues that the 2025 NSS represents a significant reorientation in American grand strategy. Rather than centering China, Russia, or North Korea as clearly defined systemic rivals, the document foregrounds a critical, conditional, and normatively charged approach toward Europe and the European Union (EU), thereby reshaping the foundational assumptions of the transatlantic order.

The article's central claim is that the 2025 NSS reflects a process of hegemonic filtering, whereby the United States' material capabilities are increasingly mediated by domestic political dynamics, leadership perceptions, ideological priorities, and voter-based expectations. In line with neo-classical realism, the study contends that systemic pressures alone cannot account for strategic outcomes; instead, the translation of power into foreign policy behavior is shaped by intervening variables at the unit level. The 2025 NSS exemplifies this dynamic by redefining threat perception, alliance commitments, and regional priorities in ways that diverge from post-Cold War strategic continuity.

Theoretically, the article situates itself within the neo-classical realist tradition as articulated by scholars such as Rose, Lobell, Ripsman, and Taliaferro. This framework enables an analysis that connects changes in U.S. foreign policy orientation to domestic political structures and leadership worldviews, without reducing strategy to rhetoric or discourse alone. The study treats the NSS as a policy-guiding strategic document, recognizing that while such documents do not always dictate day-to-day policy, they nonetheless reveal the administration's hierarchy of interests, assumptions about the international system, and preferred mechanisms of power projection.

Methodologically, the article employs qualitative document analysis focused on the content, structure, and prioritization patterns within the 2025 NSS. The document is analyzed comparatively against previous U.S. National Security Strategies—particularly the 2022 NSS—to identify shifts in risk assessment, threat categorization, regional focus, and strategic objectives. Supplementary sources, including parliamentary debates, policy analyses, and expert commentaries, are used to contextualize the document within broader transatlantic and international security debates.

The analysis identifies three interrelated strategic transformations. First, the article highlights the re-centering of the Western Hemisphere as a primary security space. The NSS articulates what many analysts have described as a contemporary reinterpretation of the Monroe Doctrine, often labeled the "Trump Corollary." This approach links hemispheric security to issues of migration, border control, narcotics trafficking, and the exclusion of external powers, particularly China and Russia, from strategic assets and infrastructure in Latin America. This regional prioritization signals a form of strategic contraction, wherein U.S. global engagement is increasingly subordinated to homeland-centered security concerns.

Second, the study underscores the relative downgrading of great power competition as an organizing principle of the strategy. While China and Russia are acknowledged as sources of concern, they are not consistently framed as systemic or revisionist rivals in the manner characteristic of earlier NSS documents. Notably, China's role in reshaping the balance of power in the Indo-Pacific is addressed indirectly, often through references to supply chain vulnerabilities, technological dependence, and access to critical resources, rather than explicit strategic confrontation. Russia, meanwhile, is largely treated as a regional problem for Europe rather than as a direct strategic challenger to the United States. This ambiguity weakens the coherence of threat prioritization and complicates alliance coordination.

Third, and most consequentially for the transatlantic relationship, the article demonstrates how the 2025 NSS introduces a conditional and ideologically inflected approach to Europe. Unlike previous strategies that emphasized shared values, collective defense, and common threat perceptions, the 2025 document frames Europe through the lens of internal political developments, migration policies, regulatory regimes, and cultural identity. The strategy calls for Europe to assume primary responsibility for its own defense while simultaneously questioning its

political trajectory and normative alignment. This dual move—demanding greater burden-sharing while casting doubt on Europe’s civilizational and political direction—erodes the normative foundations of the alliance.

The findings suggest that the 2025 NSS contributes to a growing strategic dissonance within the transatlantic security architecture. By redefining alliance commitments as increasingly transactional and conditional, the strategy undermines long-standing assumptions about automatic U.S. engagement in European security. This shift does not merely affect military planning or burden-sharing debates; it also weakens the political and value-based cohesion that has historically sustained NATO and the broader transatlantic order.

In conclusion, the article argues that the 2025 NSS reflects a broader transformation in the United States’ understanding of order, leadership, and responsibility in international politics. Rather than articulating a coherent alternative to traditional U.S. grand strategy, the document signals a normative and institutional narrowing of American global engagement, coupled with a heightened emphasis on sovereignty, regional prioritization, and domestic political resonance. From a neo-classical realist perspective, this transformation produces a form of hegemonic fragility: the United States retains substantial material power but exhibits decreasing willingness to underwrite the institutional and normative structures that have historically amplified that power.

The article concludes that this trajectory deepens uncertainty regarding the future of the transatlantic order. Beyond questions of military capability, the erosion of shared assumptions and strategic purpose introduces a structural vulnerability that may accelerate fragmentation within European security architecture and complicate collective responses to emerging global challenges. In this sense, the 2025 NSS represents less a search for a new international order than a strategic recalibration that risks institutionalizing disorder.

Araştırma ve Yayın Etiği Beyanları
Research and Publication Ethics Statements

Benzerlik Oranı <i>Similarity Rate</i>	Çalışmanın intihal.net tarafından gerçekleştirilen taramada benzerlik oranı %7 olarak tespit edilmiştir. <i>The similarity rate of the article performed by intihal.net was determined as 7%.</i>
Hakem Değerlendirmesi <i>Peer-Review Evaluation</i>	Bu çalışma Editör Kurulu tarafından belirlenen ve çalışma konusunda uzmanlığı bulunan 3 hakem tarafından çift yönlü kör hakemlik prensibiyle değerlendirilerek yayıma uygun görülmüştür. <i>This study has been evaluated by 3 reviewers determined by the Editorial Board and having expertise in the field of study with the principle of double-blind peer-reviewing and deemed suitable for publication.</i>
Tekrar Kullanım <i>Reuse</i>	Çalışma herhangi bir tez veya bildiriden üretilmemiştir. <i>This study has not been derived from any thesis or conference paper.</i>
Yapay Zekâ Kullanımı <i>Use of Artificial Intelligence</i>	Çalışmada YZ teknolojilerinden faydalanılmamıştır. <i>AI technologies were not used in this study..</i>
Katkı Oranı <i>Contributions</i>	Çalışma tek yazarlıdır. <i>This study is single-authored.</i>
Çıkar Çatışması <i>Conflict of Interest</i>	Herhangi bir kurum veya kişi ile çıkar çatışması bulunmamaktadır. <i>There is no conflict of interest with any institution or individual.</i>
Destek/Teşekkür <i>Support/Acknowledgement</i>	Çalışma için herhangi bir kurum, kişi veya projeden destek alınmamıştır. <i>No support was received from any institution, individual, or project for this study.</i>
Etik Kurul Onayı <i>Ethics Committee Approval</i>	Etik Kurul onayına gerek bulunmamaktadır. <i>Ethics Committee approval is not required.</i>
Ölçek Kullanım İzni <i>Scale Use Permission</i>	Ölçek iznine gerek bulunmamaktadır. <i>Scale permission is not required.</i>